

CARRERES DELS COL·LABORADORS DE BISBES DE GIRONA, 1600-1774

JOSEP M. MARQUÈS

El govern d'una diòcesi constituïa durant l'Antic Règim, un sistema de poder. Poder damunt de persones; calia intervenir en l'assignació de tasques als clergues —un miler aproximat, en el cas de Girona—. Poder econòmic, en una mesura més sospitada que no pas coneguda. Poder administratiu i jurisdiccional.

Sovint el sistema de poder ha estat resumit —o simplificat— en la persona del bisbe. És el pressupòsit implícit que guia la confecció d'episcopologis, més o menys detallats en el seu contingut. Se suposa que el bisbe és una persona que té els seus plans d'acció i els seus projectes, i que dedica el seu govern a dur-los a terme.¹ I bé, entre els plans d'un prelat pot haver-hi el de promoure determinades persones cap a millors situacions, cosa mereixedora d'estudi. Com ho és precisar els límits i condicionaments que trobà l'autoritat diocesana, entre els quals hi havien les autonomies constitucionals de les institucions que havia de supervisar: parròquies, capítols de canonges, comunitats de preveres i altres. La principal autonomia era, com mostrarem, el capítol de la seu. I també cal sospesar els recursos, legals i humans, de què disposava. Entre els recursos humans destaquen de nou les persones que formaven el seu entorn immediat.

¹ Vegeu l'episcopologi del s. XVII a Girona a Joan BUSQUETS DALMAU, *La Catalunya del Barroc vista des de Girona, la crònica de Jeroni del Real (1626-1683)*, Barcelona, 1995, I, p. 539-567. En la mateixa obra es dedica un capítol a l'episcopat de Catalunya a l'època de la Contrareforma (p. 471-496), on hom exposa l'origen català o no dels prelats, la seva condició de seculars o regulars i els seus estudis i carrera.

En diversos estudis que hem tingut ocasió d'emprendre a l'entorn del govern episcopal, hem estès la nostra curiositat cap als col·laboradors del bisbe. Així ens hem interessat pels vicaris generals,² els familiars i auxiliars immediats³ i els ascensos d'alguns d'ells cap a càrrecs ben retribuïts.⁴ Quan les distàncies no se salvaven amb la velocitat d'avui, i les secretaries funcionaven a ploma i sense fotocopiadores, les autoritats necessitaven escriptors i recaders. Sense oblidar les funcions representatives i de prestigi; el prelat volia capellans d'honor i patges prop seu, per acreditar la importància del càrrec. Lorenzana, prelat auster, anava a fer la visita pastoral amb dos familiars (clergues o preveres) i quatre criats; els seus antecessors en solien tenir més. Procuradors, delegats i auxiliars per cabrevar, cobrar i arrendar rendes i majordoms per proveir la casa pulul·laren també prop del bisbe, formant una família en el sentit etimològic de la paraula⁵ i no sempre deixaren testimoni escrit de la seva presència. Qui eren, d'on procedien, quines missions els eren encomanades, com eren retribuïts, són preguntes que mereixen una consideració precisa, més enllà de suposicions i generalitats, i a pesar de la dificultat que implica l'intent d'identificar-los.

Qui escriu això ha pertangut a aquest món en la seva categoria inferior. Fou un dels dos seminaristes que el bisbe Cartaïa tenia al seu servei, de 1955 a 1959. Ha conegut des de dins el món jerarquitzat de la cúria eclesiàstica, on hi havia funcionaris que servien el bisbe amb aquella fidelitat desinteressada ben retratada per al món nobiliari francès per Jean d'Ormesson a *Au plaisir de Dieu* (1974), i d'altres que tenien la vista ben fixa en la promoció i en l'exercici del poder. I convisqué amb dos capellans i un altre seminarista, que formaven la família episcopal. És evident que dels s. XVII-XVIII al segle que acaba moltes coses havien canviat, però d'altres, no. No totes les experiències són extrapola-

² Josep M. MARQUÈS, "La diòcesi de Girona a través de les lletres de la cúria, 1420-1620" dins *Miscel·lània en honor del cardenal Narcís Jubany i Arnau*, Barcelona, 1992, p. 391-408.

³ Josep M. MARQUÈS, *L'episcopat gironí de Tomàs de Lorenzana, 1775-1796*, conferència a la Universitat de Girona, febrer de 1997, en curs d'edició.

⁴ Josep M. MARQUÈS, *Fornells: l'església i l'Església*, Girona, 1997, p. 66-67. Idem, "Els personats i permutes de beneficis al bisbat de Girona (s. XVI-XVIII)", dins *Annals de l'Institut d'Estudis Gironins* 40 (1999), p. 145-183.

⁵ L'etimologia de la paraula *família* la fa derivar del conjunt dels servidors, o *famuli*. Ha cridat l'atenció sobre aquestes famílies Montserrat JIMÉNEZ SUREDA, *L'església catalana sota la monarquia dels Borbons. La catedral de Girona en el segle XVIII*, Barcelona, 1999, p. 283-293, que anomena *conducticis* els seus membres i presenta els que l'integraren en l'època del bisbe Lorenzana amb algunes diferències respecte de les dades que es presenten ací. Lorenzana, però, representa la consolidació d'un nou estadi en l'organització de l'entorn episcopal, que s'instaura des de mitjan segle XVIII; és una de les principals conclusions que creiem que estableix la nostra recerca.

bles, però la coneixença des de dins facilita la comprensió d'alguns comportaments històrics.

El sistema Lorenzana

El bisbe il·lustrat Lorenzana (1772-1796), que procedia de Lleó, nomenà a Girona dos vicaris generals: un, canonge de la seu, Francesc Veray, i l'altre, un jove de Valladolid, Pedro Manuel de Isla. La tercera responsabilitat del bisbat, la de secretari de cambra, recaigué damunt de José Pérez de Tobia. Es portà de majordom Francisco Castañón y Castejón, i de mestre de patges, Cayetano Rubín de Celis. Fora d'un col·laborador català, desembarcà a Girona amb tot un equip foraster.

L'equip tenia una jerarquia interna, que es feia visible en els processos de promoció. En retornar a la seva terra el vicari general Isla, ocupà el seu lloc el secretari de cambra, Pérez de Tobia (1778), que el 1790 entrava per la porta gran a la catedral, d'on esdevingué sagristà major, una de les dignitats millor retribuïdes. Un patge del bisbe ocupà el 1778 la secretaria de cambra; José Sebastián Campillo, canonge des de 1782. Es podia ser canonge i vicari general, però es consideraven incompatibles les canongies amb els càrrecs de secretari de cambra i de majordom; per aquesta raó anaren ascendint noms nous, sempre castellans, cap a aquests càrrecs, i no es troba un clergue català prop del bisbe sinó el 1791, en la condició de patge que obté un petit benefici; Narcís Cebrià.

Com havien anat les coses abans de Lorenzana? Havia existit el mateix grau de castellanització entre els col·laboradors dels bisbes? Podien aspirar, al terme de la seva carrera a canongies catedralícies? Era regular o insòlita, la promoció d'un secretari de cambra a vicari general?

La recerca ens ha dut a constatar que prop dels bisbes de l'Antic Règim existien dos col·lectius ben diferenciats; la cúria i la família. Encara que s'interpenetraren en alguns moments, en principi eren distints, i per això en tractem a part. La cúria és un organisme administratiu i judicial; els vicaris generals hi despatxen els afers, assistits per escrivans i notaris que, després del seu nomenament, ja no depenen del prelat ni per perdurar en el càrrec ni per a la retribució. La família agrupa els servidors del bisbe, a les ordres d'un majordom o procurador; ell els tria, els paga i els acomiada quan ho creu oportú.

Els vicaris generals

El poder i les competències dels vicaris generals eren notables, tot i la seva subordinació a l'autoritat superior del prelat. En certa manera la recolzaven, però també la limitaven.

Com el seu nom indica, tenien competències generals; podien fer tot allò que pertocava al bisbe. Tenien encomanada la concessió de llicències, la col·lació de beneficis, el control o "decret" dels testaments de clergues i la revisió o "definició" dels comptes de causes pies. Les actuacions enumerades tenien annexa una retribució tarifada que els proporcionava ingressos abundants. El seu títol complet, de *vicari general i oficial*, no sempre ha estat interpretat correctament. *Oficial* no és ací un adjectiu, sinó un substantiu; abans que existissin vicaris generals, el bisbe se servia d'un "oficial" per sentenciar causes. Els vicaris generals, com a oficials, intervenien en abundantíssims processos, contenciosos, informatius o penals.

Disposaven dels serveis d'un grup estable de notaris i escrivans, entre els quals distribuïen la feina. Els vicaris podien ser simultàniament dos, tres o quatre, i no s'observa una especialització entre ells; tots despatxen llicències, tots sentencien processos i tots confereixen beneficis. Per tant, no existien parcel·les acotades de poder per a algun d'ells.

Sulpici Pontich va posar de manifest les pressions del capítol catedralici per obligar els bisbes a escollir vicaris pertanyents a la corporació, que ell anomenava "vicaris del gremi". A aquest fi, el capítol exigia al bisbe que li comunicés per acte notarial el nomenament de vicaris generals, i en reconeixia els poders. "Lo fi se té en dita regonexença de poders és que sient, com deuen ésser, generals y sens limitació, en tant que antigament tot vicari general era canonge, y quant se introduhí que algun bisbe empleà algun subjecte fora del gremi, sols se li donave lo títol de official, y encara aquest lo capítol li regatejava".⁶(6) De fet, restava establert que un vicari no-canonge no podia intervenir en afers que impliquessin la catedral. Com restava establert que el vicari

⁶ Sulpici PONTICH, *Repertori per ordre alfabètic*, Arxiu de la catedral de Girona, III, p. 374. El canonge Pontich escriví aquest recull dins del primer terç del segle XVIII, i dedica els f. 374-384 del volum a recopilar els vicaris generals "de gremi" i els "forans". El nostre quadre, però, no reproduïx el de Pontich, sinó que ha estat elaborat sobre fonts de l'Arxiu Diocesà, *El nostre planteig, com el de Pontich, difereix força dels de J.L. PALOS, "Església i poder en la Catalunya moderna, la lluita entre canonges i bisbes (1500-1700)", dins Congrès d'Història de l'Església Catalana, II, p. 449-461.*

general “de gremi” era el president nat de les reunions capitulars. El quadre que presentem posa de manifest que els bisbes se sotmeteren a aquesta exigència.

Quadre 1. Vicaris generals, 1600-1774.

Bisbe	Vicaris canonges	Vicaris forasters
Arévalo	Aimeric	Palmerola
	Guilló	Vinyals
		Arellano
		Riusech
Reart	Santmartí	Alemaný
	Vergonyós	Corrons
		Juallar
Montcada	Aimeric	Frigola
Sanjust	Aimeric	Mendoza
	Vergonyós	Sbert
Gil Manrique	Aimeric	Martínez Rubio
	Gonfaus	López Fernández
		Rich
Parcero	Aimeric	
	F. Pijoan	
	Cassart	
	Rich	
Cardona	Rich	Escales
	Frigola	
Fageda	Burgués	
	Cassart	
	Estanyol	
Ninot	Cassart	Febrer
	Burgués	
	Estanyol	
	Barril	
Dou	Cassart	
	Barril	
	Rocabertí	
Balmaseda		
	Barril	
	Rocabertí	

	Cassart	
Author	Barril	
	Ferrer	
	Burgués	
Pontich	Barril	Brusi
	Ferrer	
	Burgués	
Taverner R.	Puig	Borniach
	Ferrer	Gallart
	Pagès	Mallol
	Prats	Taverner D.
	Camps	Diern
Taverner D.	F. Taverner	Colomer
	Milans	Diern
Copons	Milans	Diern
	F. Taverner	Colomer
Bastero	Font	Colomer
	Milans	Diern
	Ciurana	Verdaguer
	A. Bastero	F. Bastero
Taranco	Veray	Pou
		Berenguer
Palmero	F. Bastero	Cabirol
		Pasqual
		Berenguer

Els dignataris del capítol catedralici que eren nomenats vicaris generals, allargaren sovint la seva actuació durant diversos pontificats. Entre ells destaquen Francesc Aimeric (1607-1647); Cristòfol Rich (1632-1658); Francesc Pijoan (1634-1658); Narcís Cassart (1660-1676); Narcís Burgués (1683-1697); Pere Barril (1666-1694); Francesc Ferrer (1679-1704); Ferran

Diern (1717-1735); Ignasi de Colomer (1721-1745), Francesc Veray (1745-1792). Aquesta continuïtat limità de fet la discrecionalitat episcopal; un funcionari no elegit pel seu superior gaudeix d'independència enfront d'ell.

Altres limitacions s'hi afegiren. Cert que foren bisbes els que triaren per primera vegada per col·laboradors els canonges Vergonyós (1620), Frigola (1621), Rich (1632), Pijoan (1634) Barril (1666), Rocabertí (1673), que prelats successors seus es limitaren a acceptar i confirmar en el càrrec. Però és digne d'atenció que alguns vicaris generals que exerciren durant més d'un pontificat s'estrenaren precisament en seu vacant; foren Burgués (1656), Estanyol Batlle (1660), Joan Pi (1658), Jaume Pijoan (1658), Francesc Ferrer (1679) i Domènec de Berenguer (1745). Sembla que l'origen del mandat havia de configurar una adhesió fidel d'aquestes persones a la corporació catedralícia. Resseguint les nombroses ocasions de conflicte entre el titular de la mitra i la corporació canonical que es produïren durant el s. XVII, es comprèn que els vicaris generals poguessin actuar més per marcar el bisbe des del capítol catedralici que no pas com a col·laboradors de la mitra en moments de tensió entre aquesta i la catedral. A més a més, no depenien del bisbe pel que fa a retribució.

De 1634 a 1700 només hi hagué quatre vicaris generals no canonges (Escalaes, Febrer, Jubero, Brusi). Responien plenament a la imatge del funcionari de confiança; cap d'ells fou vicari d'un bisbe que no l'hagués escollit, ni perduraren després de l'òbit o del trasllat del seu amo. La tendència s'invertí entrat el s. XVIII, quan alguns vicaris generals no canonges s'acreditaren fins al punt de servir diversos bisbes (Diern, Colomer). Anteriorment poden trobar-se alguns vicaris generals forasters que eren canonges o dignitats d'altres seus (Palmerola, Alemany, Riusech, Febrer); però la seva raresa fa pensar que eren de fitxatge problemàtic. Quant als no canonges, el bisbe hauria mort dos pardals d'un tret si els hagués pogut introduir al capítol catedralici; hauria guanyat aliats dins de la corporació, i els hauria procurat una retribució generosa pels seus serveis. Si no errem, aquest supòsit només es produí en tres casos: Cassart (1642), Estanyol Batlle (1650) i Barril (1688).

Per això un cert nombre de vicaris generals no-canonges oposaren, en condicions excepcionals de concursant únic, a rectories d'ingressos abundants, que ben aviat permutaven per beneficis personats. D'aquests foren Escalaes (1658, Arenys de Munt), Barril (1672, Sant Privat de Bas), Brusi (1698, Sant Feliu de Girona), Burniach (1702, Santa Pau), Gallart (1703, Vilablareix, 1709, Figueres), Diern (1725, Fornells), Verdager (1730, Sant Jordi Desvalls), Pou (1748, Vilablareix). Explicarem més avall el mecanisme d'a-

questa forma de retribució, i ara ens limitarem a assenyalar que diverses circumstàncies contribuïren a fer créixer durant el s. XVIII la fidelitat dels vicaris generals envers els bisbes i la permeabilitat del capítol catedralici envers els col·laboradors dels prelats.

Els vicaris episcopals del s. XVIII

El bisbe Miquel de Taverner, després de 1711, tot i mantenir un vicari general canonge, en tingué un altre, el seu nebot Josep, que era canonge de Barcelona, i el jurista Ferran Diern, que depenia exclusivament d'ell. Quan el nebot Josep assolí l'episcopat, l'oncle ja havia situat un altre nebot, Francesc, a l'abadia de Sant Feliu de Girona, dignitat de la seu, que ara fou nomenat vicari general; mantingué en aquest càrrec Diern i li agregà un segon jurista no canonge; Ignasi de Colomer. El bisbe Bastero es trobà amb circumstàncies semblants; féu vicari general el germà Antoni, que ja era sagristà major de la seu, i conservà Diern (que entrà al capítol amb la dignitat de degà) i Colomer. La llarga continuïtat dels dos juristes no-canonges, és a dir, creatures del bisbe, obrí camí cap a la situació que s'observa a la segona meitat del s. XVIII, de compenetració entre bisbes i vicaris generals. Aquests foren catalans fins sota els bisbes Taranco (1745-1756) i Palmero (1756-1774), però s'equilibrà la participació de canonges i no-canonges en el càrrec. D'altra banda els vicaris veieren limitades les seves competències, atès que la col·lació de beneficis passà al Consejo Real madrileny, via bisbe i secretari de cambra. L'origen castellà només s'havia qüestionat per Joan González de Arellano, vicari general de Francisco Arévalo de Zuazo, el 1607; posteriorment, el bisbe Gil Manrique (1627-1633) tingué dos vicaris generals castellans, que no semblen haver suscitat problema, i el prelat Balmaseda (1673-1679), un. Després, la catalanitat fou total, fins al 1775.

L'altre fet important en les cúries de bisbes borbònics, fou la promoció dels secretaris "de cambra i govern". Fins al bisbe Bastero inclusiu, fa de secretari un capellà de la família, sense transcendència oficial. Des de 1745, el secretari comença a signar els actes d'ordenacions, que abans autenticava un notari de la cúria. El secretari, per tant, que en l'origen és un familiar, esdevé curial, i al seu entorn neix la secretaria, un nou organisme de govern que s'encarrega principalment de la gestió del personal. I els secretaris dels bisbes Palmero i Taranco, que mantingueren els vicaris catalans, foren castellans (respectivament, Allende i Villagómez).

Fem balanç de la redistribució de poder que es produí. L'episcopologi del s. XVII presenta diversos prelats que sofriren derrotes per part del capítol

catedral, sigui sorolloses (Cardona, Balmaseda), sigui callades. No hi influïa que fossin catalans o castellans d'origen. El canvi d'escenari del s. XVIII és radical. La cort reial acaparà una gran part del poder; començà a designar els canonges. El bisbe se situà enfront de Madrid com a funcionari obedient, i resultà enfortit enfront de les illes d'autonomia eclesiàstica, monestirs inclosos. Els vicaris generals restaren reduïts a executius del bisbe; deixaren de jugar contra ell la carta del capítol catedralici. La corporació dels canonges fou totalment domesticada; cada un d'ells devia a la cort la seva promoció i el grup sencer era responsable de missions estatals, com la recaptació de l'Excusado.

Els familiars del bisbe

No ha estat fàcil de reunir noms de familiars. Ho hem fet a partir a) de referències que hom fa a la seva condició en escriptures de col·lació de beneficis i de procura, als *Manuals*; b) aplegant els noms de testimonis dels sínodes anuals que hom especifica que són familiars, i c) resseguint els llistats d'opositors a parròquies, alguns dels quals són qualificats així. El familiar no tenia un càrrec oficial, ni es portava un registre dels que ho eren. El mateix que escriu aquestes ratlles es trobaria amb dificultat per documentar els seus cinc anys de familiar del bisbe Cartaïa, tot i que aquesta situació tenia annexa la feina, canònicament rellevant, de cursor del tribunal eclesiàstic.

Segurament els familiars foren més que els que ací es llisten. Així i tot, l'elenc pot ser força complet. Quants eren els familiars? Recollint tots els que signen com a testimonis, en un any en trobem quatre (1690), cinc (1716, 1718) i sis (1739). La mitjana de temps d'estada prop del bisbe sol ser de dos o tres anys. No tots tenien la mateixa categoria: solia haver-hi dos preveres, que actuaven com a secretaris i majordoms, i alguns clergues, amb funció honorífica de patges i recaders.

Quadre 2. ORÍGEN DELS FAMILIARS.

Anys	1600-1650	1651-1700	1700-1750
No consta	20	20	16
Girona	13	13	17
Catalunya	7	16	14
Fora de Catalunya	6	6	14
Total	46	55	48

L'interès històric d'aquest grup no es limita a il·lustrar la relació entre amos i criats en l'Antic Règim, un tema d'estudi ben legítim. Una part d'aquests clergues i capellans tingueren prop del bisbe l'oportunitat de promocionar-se i de situar-se en la vida. No sabem que rebessin retribució en diners, però sí que obtingueren beneficis eclesiàstics. L'interès històric es trasllada al camp institucional. Fins a quin punt el sistema eclesiàstic donava discrecionalitat a l'autoritat superior per premiar els seus servidors?

El bisbe tenia alguns beneficis a disposició; quatre o cinc a Castelló i Peralada, alguns dispersos pel bisbat, i uns pocs de la Catedral.⁷ Aquests darrers eren suficients per donar autonomia econòmica a una persona, però no se'n podia disposar fins a la mort de l'anterior obtentor. Els de la catedral eren; el sots-diaconil unit a la capellania de Vulpellac; dos de la capella de Sant Bernat, fundats pel bisbe Vilamarí; dos de Santa Magdalena, fundats pel bisbe Castellnou; el de Santa Margarida primer; el de Sant Vicenç onzè; el de les Onze Mil verges tercer; el de Sant Domènec quart; dos de la capella de Sant Benet, fundats pel bisbe Tocco; el de l'hospital dels capellans, i els dos de la capella del palau episcopal, fundats pel bisbe Cabanelles. Els beneficis de designació episcopal de Castelló i Peralada no redituaven quantitats suficients per a la manutenció d'una persona, excepte en el cas d'anar a residir-hi, cosa que no entrava generalment en les expectatives dels familiars episcopals. Hom veurà a l'apèndix que sovint els familiars reberen beneficis dels que acabem d'enumerar; també podien ser afavorits amb personats que restaven vacants i valdre's de permutes.

Les rectories, una forma de retribució dels servidors del bisbe

Durant la segona meitat del segle XVII els prelats recorregueren a les rectories, per premiar els seus servidors.

El concili de Trento (1565) havia disposat que en endavant les parròquies fossin concedides als candidats a través de concurs-oposició. En un estudi anterior a aquest hem mostrat que la disposició conciliar fou invalidada en part per

⁷ Montserrat JIMÉNEZ SUREDA, *L'Església Catalana...*, p. 126, atribueix al bisbe el dret de conferir 28 beneficis de la catedral. Per l'època que estudiem, el nombre resulta exagerat.

mitjà d'un truc: les permutes de parròquies.⁸ El concurs ofereix a l'historiador una colla d'interrogants: qui hi acudeix, qui són els jutges i fins a quin punt avaluen amb garantia d'objectivitat.

Els estudis històrics poden tenir la seva petita història particular. Qui redacta aquest és rector de Fornells, i cercant qui foren els seus predecessors s'adonà que entre ells n'hi havia hagut de pròxims al bisbe, fins i tot un parell de vicaris generals. Quines circumstàncies podien haver portat persones implicades en el govern diocesà a regir una parròquia rural? Fornells era una rectoria privilegiada: ben pagada i pròxima a Girona. Com havien funcionat els concursos per nomenar-ne el titular? Havent constatat que més d'una vegada se celebraren amb un únic opositor, calia seguir aprofundint. Una simple fullejada dels llibres d'oposicions permetia d'adonar-se de dos fets: que les oposicions amb concursant únic no foren tan rares, i que sovint beneficiaren preveres i clergues designats explícitament com a "familiars del bisbe".

Els concursos d'opositor únic o gairebé s'havien produït ja en el període 1598-1609; però reemprengueren de manera important des de 1655, sota el bisbe Bernat de Cardona. El primer cas que es donà fou per traslladar Jeroni Llaguna d'Olot a Torroella de Montgrí,⁹ en vista a cobrir la vacant d'un domer privat del seu càrrec per motius polítics; era partidari de França. Que en més d'un cas el concurs no fou concorregut perquè la parròquia atreia pocs candidats, per la seva pobresa, ho evidencien certs concursos, com els de Bolós o Fitor. Però en altres casos és ben clar que el concurs era restringit oficiosament. El 1699, el vicari general Burniach firmà tot sol l'oposició a Santa Pau; no comparegué el dia de l'examen perquè es trobava a Lleida, concursant a una canongia. Convocades noves oposicions en saber que havia obtingut la prebenda, signaren 10 opositors; era evident que abans s'havien retret, per indicació superior, implícita o explícita.

Precisem en primer lloc la freqüència dels concursos parroquials d'opositor únic i la participació de familiars en ells.

⁸ Josep M. MARQUÈS, *Els personats i permutes...*, p. 145-183.

⁹ Josep M. MARQUÈS, "Documents sobre conspiracions profranceses al bisbat de Girona, 1653-1661", dins *Estudis Franciscans* 87 (1986), p. 979-992.

Quadre 3. Concursos a parròquies: concursants únics i familiars.

Bisbes	Concursos	C. únic	Familiars
Balmaseda	86	7	2
Vacant	5	-	-
Auther	77	12	2
Pontich	167	32	15
Vacant	5	1	1
Taverner R.	161	44	27
Taverner D.	35	6	6
Vacant	6	4	4
Copons	31	5	5
Bastero	192	84	33
Vacant	2	2	2
Taranco	n c.	9	5
Total	768	206	102

El recurs per situar dignament col·laboradors i familiars començà a ser, des de la segona meitat del s. XVII, donar-los parròquia. Si no hi volien roman-dre, la podien permutar per un benefici personat. Aquest benefici consistia en una renda fixa, sense obligacions pastorals ni cultuals; per això se'ns permetrà de substituir en l'apèndix l'expressió "permutar un benefici (o una parròquia) per un personat de x lliures" per la, més clara de "vendre un benefici per x lliures". Des de 1660 a 1700, almenys vint familiars foren situats en parròquies, a través del sistema d'oposició amb concursant únic, i d'ells vuit les vengueren; de 1700 a 1750 els familiars concursants únics pujaren a seixanta, dels quals almenys setze romangueren a les parròquies només el temps suficient per trobar comprador. Gairebé la meitat de les oposicions amb accés limitat es feren a favor de familiars.

Les oposicions úniques començaren a acabar-se quan es començaren a fer oposicions de resultes, és a dir, de les parròquies que resultaven vacants per promoció del rector a causa d'una oposició; les de familiars acabaren el 1754, és a dir, al posar-se en pràctica el concordat de 1753.

Les parròquies preferides per a familiars, aquelles que els foren atribuïdes en més d'una ocasió són les següents (entre parèntesi, ingressos anuals del rector):

Quadre 4. Parròquies preferides per a curials i familiars del bisbe.

Arenys de Munt (782 lliures el 1700), 1658 Escalles, VG; 1660, Martí Rich; 1685, Serra.

La Bisbal, 1675, Barril, VG; 1695, Llorens; 1696, Anglada; 1717, Ferrer. Cassà de la Selva (292 lliures el 1700). 1739, Calafell; 1739, Balaguer; 1743, Torrent.

Domeny (270 lliures el 1700), 1747, Lanús; 1752, Capellà, antic familiar. Figueres (181 lliures el 1700, més la participació en la renda de la comunitat de preveres), 1690, Verdier; 1693, Nadal; 1705, Gallart, VG; 1739, Marimon.

Fornells (545 ll. el 1700), 1680, Antoni Alrà, familiar; 1725, Diern, VG; 1731, Fons, familiar; 1742, Bataller, secretari.

Gaserans (311 lliures el 1700), 1696, Pla; 1719, Botey.

Llança, (466 lliures el 1700), 1729, Vilabella; 1737, Vidal.

Pineda (673 lliures el 1700), 1704, Pujol; 1726, Mas.

Sant Iscle i Canet de Mar (604 liures el 1700), 1668, Joan Massip; 1715, Jaume Vallès, de Barcelona; 1717, Benages, canonge.

Sant Pere de Riu (650 lliures el 1700), 1613, Vilades; 1685, Felicià Bertran.

Sant Privat de Bas (409 lliures el 1700); 1673, Barril, VG; 1726, Descallar; 1736, Serrat; 1754, Mendixur.

Sant Cebrià de Vallalta i Sant Pol (750 lliures el 1700), 1627, Sbert, VG; 1660, Dedeu; 1681, Antoni Bou; 1730, Caimó.

La Selva de Mar (597 lliures el 1700), 1687, Solers; 1704, Pastoret; 1751, Cabirol.

Torroella de Montgrí (282 lliures el 1700, més la participació en la renda de la comunitat de preveres), 1693, Roure, secretari; 1705, Pelegrí, familiar.

Vilablareix (800 lliures el 1787), 1626, Menalt; 1705, Gallart, VG; 1747, Marian Pou, VG.

Les paròquies més sovint atribuïdes per via excepcional foren les més riques del bisbat. Pel que fa a la permanència dels agraciats en elles, pot observar-se que una bona part no tenien vocació de rectors, sinó que feren ben aviat la permuta amb un personat. Una altra part, que augmentà sota el bisbe Bastero (1728-1745), romangueren en parròquia, i, per iniciativa del mateix bisbe, progressaren cap a poblacions importants. Fins aleshores, fou normal la permanèn-

cia dels rectors a la primera parròquia que obtenien, com romangué Baldri Reixach a Ollers fins a la mort. Avençant el segle, s'introduí el concepte de "carrera parroquial"; l'oportunitat d'anar-se promocionant cap a parròquies millors al llarg de la vida.

Evolució del sistema

A l'entorn dels familiars episcopals i la seva retribució es poden establir les conclusions següents:

1. Un cert nombre de capellans van tenir amb l'autoritat primera de la diòcesi una relació de convivència juvenil que havia d'influir en la seva mentalitat. Ordinàriament el seu servei fou compensat amb una promoció.

2. La promoció de vicaris generals no canonges i de familiars del bisbe va comptar amb dos recursos extralegals que podrien fer ferum de corrupció: els concursos parroquials trucats, per accedir a les rectories, i els personats, per passar cap a càrrecs més descansats.

3. Els bisbes de principis del s. XVIII se serviren de les mateixes arbitrietats, però les aplicaren a un objectiu nou; dotar les parròquies importants de rectors que havien conviscut amb ells i que havien manifestat la seva capacitat pastoral en parròquies de menor entitat.

4. Qui acabà amb els concursos irregulars a parròquies i amb les permutes de beneficis a través de personats fou el govern borbònic. Fou doncs, l'autoritat que aplicà i féu complir les disposicions del concili de Trento, abans vulnerades sistemàticament, i que introduí la meritocràcia enfront del nepotisme.¹⁰

Apèndix. Vicaris generals, procuradors i familiars dels bisbes de Girona,

¹⁰ Per evitar de sobrecarregar de referències l'apèndix, advertim que totes les informacions de les quals no s'assenyala la font procedeixen dels nostres índexs de documents de la sèrie *Manuale* de l'arxiu diocesà, que analitzen 60.071 documents dels anys 1576 a 1819. Aquests índexs, a disposició dels estudiosos de l'arxiu, resumeixen en un total de 4.154 pàgines tots els actes continguts en els 220 volums, d'una mitjana de 300 folis cada un, que integren la sèrie de *Manuale* en el període referit.

Sigles: * = persona referida en un pontificat anterior. **b.** = benefici (en assenyalar-lo ometem el *sant*, de forma que *b. Anna de Castelló* significa "benefici de Santa Anna de Castelló"). **c.** = clergue. **cu** = oposició de concursant únic. **DD** = doctor en Decrets. **G** = Notularum. **M** = Manuale. **p.** = prevere. **pe.** = personat. **STD** = doctor en teologia. **UID** = doctor en ambdós drets. **vg** = vicari general.

1598-1774

L'apèndix que donem substitueix una classificació forçosament arbitrària i vaga de col·laboradors episcopals. El lector que s'atreveixi a penetrar en la selva de noms i currículums que donem, hi podrà observar, a més de les circumstàncies d'inici i permanència dels vicaris generals: a) carreres truncades per mort prematura, matrimoni de simples clergues o retorn al país d'origen; b) persones que accedeixen a parròquia pel camí del concurs amb un sol concursant (=cu); c) capellans que abandonen aviat la parròquia o bé que hi romanen, i d) carreres deleroses d'acumulació de beneficis i de promoció, que acaben sovint en canongia.

Francisco Arévalo de Zuazo (1598-1611)

VICARIS GENERALS:

Guerau de Santmartí senior, ...1600-1607.

Ardiaca de Besalú, 1684, canonge de la seu 1694, beneí el 1600 la capella domèstica del seu germà Rafael, situada a la plaça del Vi de Girona. Morí el 1607.

Miquel Palmerola, canonge de Vic originari de Cervera, 1598-1608.

Nomenament: G-93, f 155. En morir, el 1608, restaren vacants l'abadia de Jau o Clariana, i els beneficis Miquel de Bordils, el Remei Jeroni de les Planes, Santa Margarida de Roses, Macari, Cosme i Damià de Pals, Anna de Madremanya, i un personat convertit en benefici del Roser de Bordils.

Jaume Vinyals, clergue, UID de Sarrià (Barcelona), 1603-1607.

Nomenament: M 1603, f 71v. Poc després rebé el nomenament de jutge auditor de testaments i de jutge enfitèutic i auditor de testaments. Rebé la sagristia de Medinyà, 1605; la permutà el 1609 pel b. Joan de la Bisbal, i arrendà aquest per 40 lliures. Rector de Pineda, 1606, la permutà el 1608, i marxà a Roma; hi anà a gestionar, entre altres coses, un breu contra els invasors de béns eclesiàstics, feina que la diòcesi li retribuï amb 100 lliures. Se n'endugué de Roma la prebenda de sagristà de la seu de Tortosa i l'abadia de Jau; el 1616 tenia una pensió de 30 ducats sobre la rectoria de Cadaqués; el 1618 permutà la capellania de Sant Pere Sacosta que fins aleshores havia posseït.

Montserrat Guilló, canonge de la seu 1603-...

Nomenat el 1603 (M 1603, f 139v), nomenament ratificat el 1607 (M 1607, f 51), després d'assolir l'ardiaconat de Besalú. Morí el 1617.

Francesc d'Aimeric, canonge, 1607-...

Canonge de la seu natural de Vic i cabiscol major, 1600. Nomenament: (M 1607, f 65). Morí el 1647, havent estat vicari general de forma gairebé permanent.

Juan González de Arellano, 1607-...

Nomenament, amb dispensa, per no ser català (M 1607, f 88rv). Era diaca, i morí el 1609.

Domènec Marian

Canonge de Tarragona (M 1607, f 150). Sembla haver estat un vg honorífic.

Baltasar Riusech

Clergue de Vic, nomenat oficial (M 1609, f 214v). El 1610 ocupà també l'auditoria de testaments.

VISITADORS: Joan Sullà, 1604. Juan González Arellano, 1598-99, 1600, 1606. Rafael Cols, rector de Sant Feliu de Pallerols, 1608. Joan Vilades, rector de Santa Eulàlia Sacosta, 1610.

PROCURADORS GENERALS; Juan González de Arellano senior i Juan González de Arellano júnior (1606-1611)

MAJORDOM; Joan Sullà d'Àger

Clergue familiar i majordom del bisbe, 1600, doctor en teologia, rector de Bescanó, 1601, renuncià el mateix any, però la prengué de nou. El bisbe li definí comptes de procura, 1603. Rector cu de Sant Iscle de Vallalta i Canet, 1606, els obrers de la parròquia feren garantir al bisbe que residiria i tindria vicari, 1612, i que tenien dret a escollir predicador quaresmal, 1613.

PROCURADORS, Jaume Ametller, Narcís Vives i Jeroni Castellar, resenyats entre els familiars.

SECRETARI, Fernando del Campo.

FAMILIARS:

Jaume Ametller

Rep capellanies de Pujals, 1601; rector de la Bisbal, les renuncia i rep el b. Caterina de Castelló, que permuta amb Fernando Gómez, 1601; rep b. Anna seu, 1602; resigna b. Josep Bisbal 1603. El bisbe li aprova comptes, 1603, 1607, 1608; jutge de les baronies, 1608; rep la doma menor de Castelló, 1613; cedeix el b. Anna Castelló a un nebot, 1621.

Pau Volart o Bolart 1600-...

Rep 1600 b. Castelló fundat per na Giró. El permutà pel de Sant Sebastià de Breda. Batlle de la devesa de Domeny (amb substitut). Procurador

de causes pies, 1601-1610. Rep procura general del bisbe, 1601. Rep del bisbe el b. de Sant Julià de la seu, 1602. Rep del bisbe el b. dels Quatre Evangelistes, renunciant el de Sant Julià, 1607. Majordom del bisbe, 1608. Administrador del seminari, 1610-1611. Permutà per un altre b. de la seu, 1619.

Miquel Escuder

El 1600 era batlle de la devesa de Domeny.

Joan Monpar

Familiar, originari de Vic, 1600. Prevere, procurador, 1601. Rebé la parròquia de Montfullà en oposició de concursant únic (l'altre no comparegué), 1601. Havia mort el 1604.

Jaume Monvila

Clergue, familiar, 1600. Obté b. Taialà, 1600. Permuta b. Castelló pel de Miquel Hostalric, 1601. Permuta aquest per la doma de Gualta, 1601. Permuta aquesta amb Jordi d'Aimeric, pel b. Bartomeu de Manresa, 1601. Presentat per al b. Miquel de Peralada, 1602. Notari de la cúria, 1602. Prevere, 1602. Dóna beneficis en administració, 1603. És a Manresa, 1609.

Jeroni Castellar, familiar, notari de visita del bisbe, 1601.

Fill de Galceran Castellar, notari de Girona. Permuta b. Olot, per un de Corçà, 1601. El bisbe li arrenda drets de la mensa episcopal a Sant Sadurní i Madremanya, 1601. Rep del bisbe procura per a plets, 1601. Batlle episcopal de Sant Sadurní, 1602-1607. Rector de Sant Sadurní, 1602. Rector de Fellines, 1603, continua administrant les rendes de Sant Sadurní, 1603. Obté la doma de Sant Sadurní gràcies a lletres papals, 1604 (professió de fe el 1608). Intima ordres episcopals a l'ardiaca de la Selva, 1605. Morí el 1611, i llegà al seu nebot, Pere Seris, un personat de 300 lliures.

Narcís Vives

Prevere familiar, (probablement natural de Montfullà) 1601. Còpia processos, 1601. Obté el benefici de St. Tomàs de la seu, 1601. Obté b. Serreda Vilobi, 1601. El bisbe li defineix comptes, 1601. Procurador per cobrar terços i lluïsmes, 1604-1605.

Fernando Gómez

Prevere de Sauquillo (Segòvia), familiar, 1601, permuta el b. de la capella del palau episcopal amb un de Castelló, 1601. Procurador, 1601-1607. Obté b. del Mallol, 1601. Supervisa l'arrendament de la cúria, 1602. El bisbe li anul·la l'arrendament dels fruits de Crespià, 1604, però li confirmà poders per arrendar. El 1607 féu poders, possiblement en vista d'una absència, que degué ser definitiva.

Rafael Borlengo

Clergue familiar, 1604, procurador per cobrar, 1607, 1610, rebé el b. Margarida de la seu, que permutà el 1612 amb un b. de Barcelona. Estant allí rebé el 1621 un b. de Riumors.

Andreu de Monteros

Clergue, 1603, renuncià un b. de Castelló, 1603, prevere familiar, 1605.

Pere Arbona

Clergue de Batea (Tortosa) familiar, rebé el 1607 un b. de Castelló; el permutà amb un de Santa Coloma, 1610, per rebre'n un altre de Castelló. Era despeser del bisbe, el 1611. Permutà un b. el 1618.

Joan Vila

Clergue familiar del bisbe, permutà 1612 un b. de Castelló pel de Sant Amanç de Maçanet de Cabrenys. Rebé el 1607 el b. Bernat i Marta de la seu, i el 1608, el b. de Magdalena de Castelló, el 1611, el b. del castell de Montagut. El 1615 és fiscal de la cúria.

Llorenç Fonoll

Familiar del bisbe, rep un benefici de Castelló, 1608. Casà el 1611.

Seu vacant, 1611. Jaume d'Agullana, ardiaca major.

VICARIS GENERALS: Joan de Cruïlles, sagristà major, i Montserrat Guilló*, ardiaca de Besalú, novembre 1611 (G 108, f 174-182); Joan de Cruïlles, sagristà major, Francesc d'Aimeric*, cabiscol i Benet de Cruïlles, abat de Sant Feliu de Girona (M 1611, f 2). Baltasar Riusec*, clergue (M 1611, f 3).

Bisbe Onofre Reart (1611-1621)

VICARIS GENERALS:

Francesc d'Aimeric*, 1611-1621.

Enric Alemany d'Alemany, sagristà major de la seu de Vic, 1612.

Nomenament: (M 1612, f 1). Liquidà beneficis que tenia a Girona el 1632.

Francesc Corrons, doctor en drets, 1612-1616.

(M 1612, f 1 i 4). (M 1613, f 26v). Rebé una pensió de 200 ducats de

12 reals cada un sobre la mitra de Girona, que cobrava el 1618; morí el 1623.

Lluís d'Oms, ardiaca de Tarragona, 1613.

Nomenament: M 1613, f 32. No consta que exercís.

Guerau de Santmartí junior, 1613-1620.

Ardiaca de Besalú, 1601; prestà 500 lliures al bisbe, 1612; rep del bisbe el b. dels manats de la seu, 1613; permuta el b. del Galligants per un de la seu, 1613; aquest mateix any obté una canongia; col·lector del Subsidi i administrador del Ferial, 1618; rep el priorat de Cogolells, 1619; rep la pabordia de Mieres de Sant Feliu de Girona, 1620. Morí el 1620 i deixà vacant el b. Joan i Cristòfol de la seu.

Josep Juallar, sagristà major d'Elna, 1616-1621

Nomenament: M 1616, f 389v. Se'l troba rebent procures de 1620 a 1629; no posseï beneficis importants a Girona.

Baldri Vergonyós, ardiaca d'Empordà a la seu, 1620.

Rector de Bescanó, 1607; capellà major de Sant Feliu de Girona, 1608-1616; rep el b. Martí i Francesc de la seu, 1611, el renuncià el mateix any (potser per esdevenir canonge); obté el b. Caterina de la seu, 1616; canonge i ardiaca d'Empordà per butlla, 1618; nomenat vicari general (M 1620, f 319v); obté el b. Antoni d'Hostalric, 1628. Morí el 1640.

VISITADORS: Joan Vilades (veieu familiars), rector de Santa Eulàlia Sacosta, 1613 i 1618-19; Pere Puig, 1615; Pere Codina, sagristà d'Olot, 1617.

Pere Codina, STD, havia participat el 1708 en una oposició peculiar de sols dos opositors, per la que deixà la rica rectoria de Sant Pere de Riu (650 lliures el 1700) per prendre la sagristia d'Olot; segons Pagès Pons la deixà per esdevenir preceptor dels fills del marquès d'Aitona.

PROCURADOR GENERAL: Francesc Reart, nebot, burgés de Perpinyà, 1612-1619; Andreu Reart, germà del prelat, 1620.

MAJORDOMS:

Francesc Garriga

Rector de Copons (Vic) defineix comptes, 1614, permutà la rectoria pel b. Antoni de Sant Pol de Mar, 1616, majordom, 1616, definí comptes, 1616, 1617, 1618, reb b. Palau-sator, 1616, presentat b. Verges, 1617. Morí 1622.

Francesc Torredadella

Prev. natural de Cardona, familiar del bisbe, 1615, sagristà menor de Castelló, 1615, segrestador pel bisbe, 1616, liquida comptes de majordomia amb el bisbe, 1618. Permutà el 1627 la sagristia per una rectoria de Solsona.

SECRETARI, Jaume Roig, 1616.

Essent clergue rep b. Castelló, 1618, permuta per un de S. Sadurní, 1618, rep un altre b. Castelló, 1618, rector de Saus, 1618, sagristà Santa Cristina Aro, 1619, rector de Vidreres, 1620.

FAMILIARS:

Joan Vilades

Familiar i rector de Santa Eulàlia Sacosta, nomenat procurador de les Ànimes, 1612. Administrà ingressos del bisbe, 1612. Nomenat visitador diocesà, 1613. Majordom del bisbe, 1614. Visitador, 1617. Fundà un b. a Pineda, a invocació de Santa Clara, 1619, i li fou conferit. Rector de Sant Pere de Riu, havent concursat amb altres quatre, 1613-1627, se n'absentà sovint per comeses que li encomanà el bisbe. Encara el 1627 rebé procura del bisbe per aplegar el donatiu acordat pel sínodo. El 1642 era paborde de Manresa, i permutà el benefici que havia fundat.

Joan Llorens

Clergue, obtentor del b. de Calabuig, 1609, el de S. Esteve de la seu, 1610, familiar del bisbe renuncia un b. de Castelló, 1612, presentat a un b. de Pontós, 1613, rector de Corts, 1613, morí 1616.

Bonaventura Vila

Clergue familiar, 1613, rep benefici essent sotsdiaca, 1614, morí 1615.

Sebastià Roger

Nomenat escrivà de la cúria, 1612, donà inventari essent sots-diac, 1612, el bisbe li féu procura, 1613.

Tomàs Montellà

Clergue, 1612, familiar del bisbe, 1613, rep b. Margarida seu, 1615, morí 1621.

Josep Mercader

Clergue de Peralada, escrivà de la cúria, 1614, rep b. Castelló, 1614, i un altre 1615, familiar i procurador, 1615, casà aquest mateix any. El bisbe el nomenà escrivà de la cúria eclesiàstica de Castelló, d'on era notari reial, el mateix 1615.

Bernat Corcell

Clergue de Manresa, 1609, renuncià el b. de les Puelles, 1610, rep capellania Pujals, 1612, renuncià la capellania, 1613, consta familiar, 1615, obté b. Besalú, 1616, obté per permuta el b. Domènec de la seu, 1618, permuta benefici, 1626. Morí el 1645, sense haver intervingut més en afers de la cúria.

Jaume Geli

C. de la Jonquera, 1613, prev. 1616, dispeser del bisbe, 1618, rep

aquest any un b. Castelló, defineix comptes, 1619, rep capellania Pujarnol, 1619, continua familiar 1620. Resignà la rectoria de Parets per passar a la de Sant Miquel de Fluvià, 1646.

Seu vacant: Bernat de Cardona i de Raset, ardiaca major.

Obtingué b. Dalmau de la seu, 1607; ardiaca major i canonge, 1617. Bisbe, 1656-1658.

VICARI GENERAL: Baldiri Vergonyós*

Pere de Montcada (1621)

VICARIS GENERALS:

Francesc d'Aimeric*, cabiscol major (M 1621, f 57)

Francesc Cervera, capellà major de la seu de Lleida (G-117, f 201).

Narcís Frigola, canonge de la seu

Clergue de Navata, presentat a un b. de Navata, 1613; era paborde d'Aro a la seu el 1619; residí a Roma el mateix 1619, on degué obtenir la canongia. Vicari general (M 1621, f 22v). Paborde d'Aro a la seu, 1631 i administrador de les llànties de la mateixa seu, 1632-1639. Canonge *stator* del bisbe, 1634, rep el b. Maria i Anna de Fortià, 1637; presentat per al b. Roser de Navata, 1645; rep la doma simple de Celrà, 1655; confirmat coma vicari general per Bernat de Cardona (M 1657, f 1); paborde de febrer, 1659; tingué com a canonges coadjutors, primer el seu nebot homònim i després Jacint Vilar; morí el 1661.

Nomenà també vicaris generals, Francesc de Santmartí, que es trobava a la cúria romana, i Llorenç Borrell, rector de Cadaqués (M 1621, f 224bisv). No exerciren.

El bisbe féu la visita personalment.

FAMILIARS:

Diego Calvillo

Familiar, 1621, prevere, segrestador de beneficis.

Francesc Torres

Familiar, 1621, prevere, 1621, sagristà de Torroella de Montgrí, 1621.

Seu vacant, 1622: Bernat de Cardona*, ardiaca major

VICARIS GENERALS: Baldiri Vergonyós* Narcís Frigola*, canonge de la seu (M 1622, f 2). Francesc d'Aimeric*, cabiscol (M 1622, f 7v).

Francesc de Sanjust (1622-1627)

VICARIS GENERALS (2): Amador de Mendoza, 1622-1624. Francesc d'Americ*, cabiscol, 1623-1626.

Baldiri Vergonyós*, ardiaca, 1624-1626

(M 1622, f 206)

Maurici Sbert, prevere de Vic, 1626-1627

(M 1626, f 9v). El 1627 rebé la rectoria de Sant Cebrià de Vallalta i Sant Pol, que tingué només fins a 1629.

Secretari, Jacint Menalt, 1626.

Familiar, rep la capellania de Rocacorba, 1624, procurador del bisbe, 1624, i del vg, 1624, secretari del bisbe, en rep definició de comptes, 1626, rector de Vilablareix, 1626, permuta la rectoria amb la de les Encies, 1629, i aquesta amb dos personats, 1629.

Visitadors; Llorenç Borrell*, rector de Cadaqués, 1626; Nicolau Canet, STD, rector de Castelló, 1626.

FAMILIARS:

Rafael Francolí

Natural de Camprodon, prevere familiar, rep un b., 1623, rep la doma simple de Ruplà, 1623, col·lector del subsidi al nou bisbe, 1623, rep la capellania curada de la Bisbal 1623. Procurador general de les baronies episcopals, 1632. Permutà la capellania amb el rector de Vallromanes (Barcelona), 1635.

Rafael Robert

Clergue familiar, 1623.

Guerau Vidal

Clergue de Llagostera, familiar, 1623, rep b. Armentera, 1623, sagristà de Sant Jordi Desvalls i posseeix per permuta la capellania de les Encies, 1627. Morí 1666, essent sagristà de Sant Jordi Desvalls.

Segimon Portabella

Clergue de Vic, familiar 1622-1624, rep un b., 1623, en rep un altre, 1625, que permuta, 1627, i torna a permutar per un b. de Ripoll.

Alexandre Eixamén

Clergue de Tarragona, rep un b. (de 14 lliures), 1623; és escarceller del bisbe, 1624; prevere i ecònom de diverses rectories que subarrenda, rep el b. epistoler de la seu, 1626, majordom del bisbe, 1627; renuncia un b. i en permuta un altre, 1628; intervé en la col·lació de la rectoria de Marenyà, 1634; continua essent b. de la seu, 1638 i 1641.

Jaume Vila

Familiar, 1625-1626, rector de Capsec, 1626.

Andreu Cortès

Ecònom de rectoria vacant, 1626, familiar que rep un b. de Castelló, 1627, el renuncià, 1629.

Seu vacant, 1627: Bernat de Cardona*, ardiaca major

VICARIS GENERALS: Baldiri Vergonyós* (M 1627, f 58v). Maurici Sbert*, 1627. Narcís Frigola*, 1627. Francesc d'Aimeric*, cabiscol, 1627-1628

Garcia Gil y Manrique (1627-1633) Possessió, 21 gener 1628.

VICARIS GENERALS (2):

Pedro Jerónimo Martínez Rubio, 1628.

Nomenament: (M 1628, f 32).

Francesc d'Aimeric*, 1628-1633.

Agustín López Fernández, 1628-1633 (M 1628, f 126 i G-121, f 264). Fou també administrador o majordom del bisbe.

Joan Sala, ardiaca de Sant Llorenç i canonge de Tarragona, nomenat oficial (M 1630, f 15v). No exercí.

Joan Gonfaus, canonge de la seu (M 1630, f 157v). No sembla haver exercit.

Cristòfol Rich, canonge de la seu, 1632 (M 1632, f 128). Actuà breument, en substitució d'Aimeric.

C. presentat per Martí Rich per al b. Maria de Verges, 1604. Essent rector de Rubió (Vic), renuncia el dit b., 1620. Canonge de la seu, fa professió de fe, 1624, i permuta el b. que té a Piera (Barcelona) per un de Peralada, 1624, i aquest, per un de Pedret, 1626. Procurador del capítol, 1626. Rep per sentència el b. Maria de Verges, 1626. Es relaciona amb Joan Rich i Pagès, d'Ultramort, 1628. Vicari general, 1632-1634, en substitució de Francesc d'Aimeric. Administrador del ferial de la seu, 1636. Cedeix el b. de Verges a un Pagès, 1639. Confereix el diaconil de Montagut a Cristòfol Rich, clergue, 1640 (el qual professà als jesuïtes, 1644). Col·lector del "subsidi del batalló", 1643. Funda un personat de 200 lliures el 1646. Paborde de gener de la seu, 1649. Confereix com a vg un b. a Martí Rich, 1653. Vicari general de Bernat de Cardona, 1657. Permuta el b. de la seu amb Martí Rich, pel b. de Verges, 1657. Rep la doma simple de Torroella de Montgrí, 1658. Morí el 1659.

VISITADORS: Francesc Sais, rector d'Arenys de Munt, a l'ardiaconat de

Besalú, 1632; Miquel Vergés, sagristà d'Anglès, a l'ardiaconat d'Empordà, 1632.

FAMILIARS:

Francesc Gilabert

Clergue de Besalú, rep un b. de Besalú, 1628, i un de Castelló, 1628, rep procura del bisbe, com a familiar, 1629, procurador de les Ànimes, 1629, clergue procurador del bisbe, 1630, rep un b. de la Bisbal i renuncia el de Castelló, 1630, renuncia el de la Bisbal, 1630, escrivà arrendador dels emoluments de la cúria, 1634.

Diego Garcías de Ribadavia

Familiar del bisbe, 1630, nomenat visitador, 1632.

Benito Fernández de Vallejo

Familiar, nomenat visitador, 1632.

Seu vacant, 1634. Bernat de Cardona*, ardiaca major

VICARIS GENERALS: Narcís Frigola*, canonge de la seu (M 1634, f 10).
Francesc d'Aimeric*. Cristòfol Rich*.

Gregorio Parceró, 1634-1656

A causa de la guerra, fou absent de Girona els anys 1643-1652.

VICARIS GENERALS (2):

Francesc d'Aimeric*, 1634-1647+.

Nomenament: M 1634, f 62v. Morí el 1647.

Francesc Pijoan, 1634-1656. Extranyat de 1647 a 1648.

Canonge, 1626, procurador del capítol, 1631, "stator" de l'ardiac major, 1632; canonge obrer, 1634; és vicari general, 1634; rep la doma simple de Corçà, 1638; presentat al b. Miquel de Maçanet de la Selva, 1639; funda un pe. junt amb el seu germà Jaume, 1642; cedeix el b. de Maçanet, 1642; procurador general del bisbe, fins amb poder de conferir canongies, 1642; administra cabals del bisbe absent, 1643; rep la doma simple de Begur, 1644; rep la pabordia del Roure de Llers, 1645; arrenda el diaconil de Madremanya per 16 lliures, 1645; ardiaca de Besalú, 1645; presentat al b. Joan Hostalric, 1646; presentat al b. Joan de Pineda, 1646; presentat al b. Elm i Nicolau Calella, 1649; permuta l'ardiaconat amb Jaume Pijoan, obtentor de l'ardiaconat d'Empordà, 1651; continua fent de procurador del bisbe, 1653; ardiaca major, 1656; vicari general del bisbe Cardona, 1657 (M 1657, f 63v); resigna la doma simple de Begur per 264 lliures, 1658; ven el b. Elm Calella, 1658; comissari

del Breu, 1659; morí el 1659, essent bisbe electe de Girona, i deixà vacant la clau de Pineda, el b. Miquel de Maçanet, el b. Joan d'Hostalric i el del Roser d'Arbúcies.

Miquel Sala, canonge infermer de Tarragona (M 1636, f 2). No exercí.

Onofre Ciurana i de Bellafila, canonge de la seu (M 1640, f 97).

Canonge almenys des de 1631; vicari general, 1640; procurador del bisbe per a insaculacions de la Generalitat, 1641; morí 1659.

Cristòfol Rich*, 1648-1654

Present al sínode, 1648; sembla que fou nomenat per Francesc Pijoan, mentre era extranyat a Perpinyà. Sembla vicari únic després de 1654.

En resum, els vicaris efectius foren Aimeric-Pijoan, 1634-1647; Pijoan-Rich, 1648-1656.

Narcís Cassart, nomenat visitador, 1642, secretari i procurador, 1642-1655.

Rector de Sant Esteve de Llèmena, essent diaca, 1632; presentat pel b. de Santa Helena de la seu, 1634; permutà la rectoria pel b. del coc de la seu i un personat, 1636, amb intervenció de Francisco de Valcárcel; rep la doma major de Vidreres (472 lliures el 1700) en oposició de 16 concursants, entre ells dos doctors en teologia, mentre ell ho és en decrets, 1637; la renuncià immediatament amb reserva de 80 lliures anuals de pensió; prevere familiar, 1638; visitador de la diòcesi, 1641; secretari del bisbe i apoderat per cabrevar, 1642; canonge a col·lació del cabiscol major, 1642; firma vendes com a procurador del bisbe, 1643; resigna el b. del coc, per un personat fundat per en Salamó, 1643; rep el b. dels Evangelistes de la seu, 1644, i el Maria de Corçà, que resignà poc després, el 1646. Renuncià el b. dels Evangelistes, 1651; continuà fent de procurador del bisbe, 1654, 1655; rep el b. de l'hospital de sacerdots de la seu, 1655; vicari general en seu vacant, 1656; rep la doma simple de Torroella, 1659; confereix una canongia per torn a Jaume Vilar, 1659; paborde d'Aro a la seu, 1659; Rep del bisbe l'ardiaconat d'Empordà, 1661; dóna testimoni com a vicari general, 1663; confereix la rectoria de Castell d'Aro a un familiar del bisbe, 1664; rep un personat vacant, 1664; rep la doma simple d'Ultramort, 1668; nomenat pel bisbe Dou vicari general, 1668 (M 1668, f 211, junt amb Pere Barril), resignà el canonicat, 1669, en ser fet ardiaca d'Empordà pel bisbe; permuta la doma simple d'Ultramort per un personat de 600 lliures, 1670; rep un personat vacant, 1672; morí el 1676; llegà uns personats a Bernat Vidal, clergue de Girona.

VISITADOR, Francisco de Valcárcel, 1635, 1636, 1637, 1638, 1639; Joan

Massanés, rector de Vilablareix (que esdevingué canonge el 1645 a presentació de l'ardiacà Francesc Pijoan), i Miquel Roca, capellà major de la Bisbal, 1641.

PROCURADOR GENERAL I SECRETARI: Francisco de Valcárcel, OSB.

FAMILIARS:

Narcís Cassart*

Fou secretari i procurador.

Salvi Estanyol Batlle

V. vicaris generals, 1658.

Joan B. Prats

Familiar, segrestador de beneficis, 1637, cambrer del bisbe, 1640.

Pere García

Segrestador de b., 1637; capellà del bisbe, 1639; en rep procura, 1640 i 1642.

Jaume Muní

Clergue de Mataró, rep b. Castelló, 1639; p. de Barcelona i familiar testimoni de sínode, 1642; permutà la rectoria de Sant Feliu de Buixalleu per 800 ll., 1647; canonge de la seu a instància de l'ardiacà Francesc Pijoan, 1655.

Josep Comas

Clergue de Calonge, rep b. Calonge, 1641; familiar, testimoni del sínode, 1642; ven diaconil de Cruïlles pr 100 lliures, 1643.

Aleix Rovira

Familiar, rep b. Cistella, 1642, i el de Sant Vicenç de la seu, 1642, clergue de Barcelona rep un b. de Batet, 1645, rector de Fogars, 1649.

Vicenç Cantalosella

c. d'Olot, familiar del vicari general, 1650, rep un b. de Palamós, 1651, i un altre de Palau-sacosta, 1651, un b. de Sant Feliu de Girona, 1652, un de Castelló, 1652, la capellania de Cassà de Pelràs, 1652, permuta el de Castelló per 160 lliures, 1652, rep el b. de Sant Vicenç de la seu, 1653, rep el b. de Sant Genís de Torroella, 1657, permuta el b. de Sant Vicenç, la capellania i el personat pel b. del Tura d'Olot, 1660, permuta el b. de Palau per la rectoria de Santa Eugènia, 1660, permuta el b. de Torroella per un personat, 1663, permuta la rectoria de Santa Eugènia per la d'Argelaguer, 1664, permuta la rectoria d'Argelaguer per la de Batet, 1669, permuta la rectoria de Batet per un personat de 700 lliures amb el qual compra el diaconil d'Olot, 1672, permuta el b. de Castelló per 150 lliures, 1672, compra la sagristia d'Olot, 1675, funda misses al Mercadal i a Sant Lluç de Girona, 1692, presenta el b. del Tura

d'Olot, 1695.

Seu vacant 1656: Bernat de Cardona, ardiaca.

VICARIS GENERALS: Cristòfol Rich*. Joan Josep Bealdu, UID d'Almenara (Lleida), (M 1656, f 65v).

Narcís Burgués, canonge

Clergue d'Estanyol, fill de Ponç i Baldíria, tonsurat el 1630; Jaume Pla, canonge li confereix per torn una canongia, 1649; permuta el b. de la confraria de la seu per 110 lliures, 1650; rep la capellania de Pineda, 1650; ven un b. del claustre de la seu, 1650; vicari general en seu vacant, 1656; presentat al b. Anna d'Argelaguer, 1657; presentat al b. Cristòfol de la seu, 1657; renuncia el b. Tomàs de la seu, 1659; ven el diaconil de Pineda, 1668; ven el b. d'Argelaguer per 180 lliures, 1671; rep el b. Jaume de Verges, 1672; ven el b. Jaume de Verges per 560 lliures, 1682; canonge antiquior, 1683; permuta la doma simple de l'Armentera, 1692.

Narcís Frigola*, canonge. Narcís Cassart*, canonge

Bernat de Cardona, 1656-1658

VICARIS GENERALS:

Cristòfol Rich* 1657 (M 1657, f 1); Narcís Frigola*, 1657 (M 1657 f 1).

Andreu Escalles, UID de la Seu d'Urgell, 1657-1658

Nomenament: M 1657, f 64v). Oposità com a concursant únic el 1658 a Arenys de Munt, i féu el mateix any la professió de fe de rector, tot i que no hi romangué.

Francesc Pijoan*, ardiaca, 1657-1658.

El bisbe féu la visita personalment.

FAMILIARS:

Francesc Delfau

C. familiar, 1657-1658 als sínodes. Permuta la rectoria de Fellines per una doma simple, 1666; permuta aquesta per 100 ll., 1670. Rector de Sant Pere Espuig, 1673, ven la rectoria per 2.000 ll., 1675. Canonge de Sant Feliu de Girona, 1683, vivia encara 1688.

Salvador Font, c. familiar, 1658.

Rep pe. vacant, 1656; rep un b. del palau episcopal, 1657; rep 2 pe. vacants, 1658. Morí 1677.

Josep Sala i Gassol, p. familiar, sínode 1658.

Permuta la rectoria de Sant Martí Sapresa per 500 ll., 1654; permuta la doma de Riudellots de la Selva per 513 ll., 1667.

Joan Coll, p. familiar, 1658, sínode.

Rector de Llambilles, 1660; d'Ermadàs, 1669.

Seu vacant 1658-1660. En faltar ardiaca major, governaren el bisbat administradors generals nomenats pel capítol; Narcís Cassart*, Cristòfol Rich*, Salvi Estanyol Batlle, els quals es nomenaven mútuament vicaris generals. Francesc Pijoan*, ardiaca major, nomenà vicari Jaume Pijoan, germà seu canonge. Encara el 20 de novembre de 1659 el capítol reassumí la vacant i tornà a nomenar vicaris.

Narcís Cassart*. Narcís Frigola*.

Salvi Estanyol Batlle*, canonge

Rep un b. de Borrassà, essent clergue de Corçà, 1632; pledeja el de Santa Cristina de Corçà amb Damià Alenyà (Rafael Durban, núm. 69); és prevere, 1637; compra b. Martí i Francesc seu, 1641; rep per llegat un personat de 7 lliures de Jeroni Falgueres 1643; permuta un b. de Corçà per la tresoreria de Vilobí, 1643. Domer d'Olot, 1644. Permuta un b. de Meià (Vic) per un de Corçà, 1644. Rep el b. del Corpus d'Olot, 1646, que permuta pels d'Iu i Honorat del Mercadal, i aquest pel de S. Marçal de Ridaura, 1647; rep per sentència el b. Bartomeu Cruïlles, 1648; llicència per posar substitut durant 4 mesos a la doma d'Olot, 1650; canonge penitencier de la seu per concurs, 1650; nomenat vicari general per a afers d'Inquisició, 1651, presentat, essent canonge, a b. Sant Feliu de Guíxols, 1652, rep pe. vacant, 1652, presentat per a un b. de Cruïlles, 1654, el permuta 1660 per un de la seu; ecònom de la sagristia major de Sant Feliu de Girona, 1654; rep b. Ullastret, 1655; presentat a b. Casavells, 1655; presentat a b. Monells, 1656; vicari general en seu vacant, 1656; presentat a b. Elisabet seu, 1656, rep la doma simple de Castelló, 1659, permuta un b. de les Preses per un pe., 1661, rep procures, 1662, renuncia el b. Elisabet seu, 1662; permuta la doma de Castelló per 910 lliures plata; rep el b. del claustre de la seu fundat per en Closells, 1665; tutor dels fills de Josep de Gelpí, 1666; comissionat del bisbe per arbitrar a Corçà, 1666; permuta b. Mateu de la seu de Lleida per un pe., 1668; permuta el de Sant Feliu de Guíxols per un pe., 1670; permuta b. seu per un pe., 1672; funda un pe. que permuta amb un pe. de Josep Dou, 1673. Mor 1681, i deixa vacants els següents beneficis; Sant Feliu de Boada, 11.000 verges; Casavells, Miquel; Vilobí, tresoreria; Fontanilles, Maria; Ullastret, Joan; Ridaura, Marçal; Corçà,

Antoni. Deixà un protegit, Miquel Estanyol Batlle, que el 1672 comprà la rectoria de Castell d'Empordà. Fundà causapia (L 21, f 232).

Narcís Burgués*, canonge.

Joan Pi, canonge

Canonge des de 1657. -

Jaume Pijoan

Canonge de la seu, 1642, rep el b. del Salvador de la seu, 1642; rep el b. Roser i Tura d'Olot, 1650; rep el b. de Miquel d'Hostalric, que ven immediatament per 300 lliures, 1650; rep personats vacants, 1651; cedeix el b. del Corpus de la seu i rep el de Vicenç, 1651; ardiaca d'Empordà, 1651; rep la doma simple de Madremanya i la capellania de Castell d'Empordà, i el sots-diaconil de la seu, 1651; permuta l'ardiaconat pel de Besalú amb el seu germà Francesc Pijoan, 1651; presentat al b. Sebastià d'Hostalric, 1652; rep del bisbe la sagristia major de la seu, 1653; renuncia la capellania de Castell d'Empordà, 1654; rep el b. Joan d'Hostalric, 1660; cedeix el b. de Santa Magdalena d'Elna, 1662; morí 1663.

Visitador, Joan Pi, vicari general, 1659.

Josep Fageda, (1660-1664): possessió, octubre 1660.

VICARIS GENERALS: Narcís Burgués*, 1660-1663. Narcís Cassart*, canonge, després ardiaca d'Empordà, 1661-1663. Jaume Pijoan*, sagristà major, 1660-1662+.

FISCAL: J. B. Moret.

FAMILIARS:

Matias de Biedma

C. Clergue familiar del bisbe, 1661, funda personat, i adquireix b. Castelló, 1662.

Bernat de Castanyeda

Clergue familiar del bisbe, funda personat i adquireix també un b. de Castelló, 1662.

Dr. Bernat Meronda

Prevere de Vic, familiar 1661-1663 sínodes. Rep b. Sant Feliu de Girona, 1661, rep procura per a plets del bisbe, 1664, rep personat vacant per òbit, 1664, rep en cu la rectoria de Castell d'Aro-Fenals, 1664, permuta un b. de Vic, 1667. Tenia la rectoria encara el 1676.

Jeroni Ayral

C. de Sant Llorenç de la Muga, tonsurat el 1634. Permuta rectoria

Foixà per un b. seu. Rector de Fonolleres, permutà per un b. seu. Testimoni sinodal 1659; familiar 1661-1662; essent rector de Foixà oposita a Santa Coloma de Farners i Fortià, 1651; rep el 1664 la rectoria de Palau-sator, i el 1665, la de Fornells; procurador dels bisbes Ninot i Fageda. Permutà Fornells per 400 dobles d'or, 1670; n'hi afegí 700 i comprà així una canongia de la seu. Morí el 1674.

Joan B. Maymí

Prevere de Cassà de la Selva, permuta la rectoria de Taravaus amb la sagristia d'Ordis, 1651, rep la de Vila-joan, 1654. Trobant-se a Santiga (Barcelona), permuta Vila-joan per aquesta darrera, 1658, permuta aquesta pel b. de Fontclara, 1660, rep del bisbe un b. de Sant Feliu de Girona, 1661, familiar testimoni del sínode i procurador substitut del bisbe, 1661, mor 1662.

Vicenç Gomis

C. de Barcelona, familiar 1662-1663. Rep un b. de Castelló i un pe. vacant, 1664.

Pere Girbau, p., familiar, sinode 1664.

Seu vacant, 1664: Francesc Dou, ardiaca major

VICARIS GENERALS: Narcís Cassart*. Salvi Estanyol Batlle*. Narcís Burgués*. Ramon Çanou, tresorer de la seu. Jaume Vilar, canonge.

Josep Ninot (1664-1668) Possessió: març 1665.

VICARIS GENERALS:

Narcís Cassart* 1665-1668*

Nomenament: G-131, f 30v.

Pere Màrtir Febrer, 1665.

DD i canonge de Barcelona, (G-131, f 28v). Té com a familiar Josep Vidal, clergue, 1665-1666, i Domènec Bosch, 1666.

Pere Barril, DD, 1666-1668.

Clergue de Palau-sacosta, és presentat per a un b. de Salitja, 1654. Residint a Barcelona (estudis) permuta aquest per un b. seu. Prevere, 1664. Vide núm 4021 (1666). Presentat per al b. Joan de Palau-sacosta, vacant per òbit Miquel Barril, canonge, 1666. Vicari general del bisbe Ninot, 1666, i del bisbe Dou, 1668; Sulpici Pontich anota que l'any 1670 el capítol de la seu elevà queixa al bisbe per la seva facilitat en donar llicència de reunir-se als beneficiats de la catedral. Rector de Sant Privat de Bas, en cu essent vg, 1672; permuta la rectoria per 2.500 lliures, 1673. Ratificat vg (M 1673, f 247).

Permuta b. Sant Llorenç Muga per un pe. 200 ll., 1674. Rep diaconil Sant Iscle Empordà, 1675 (té un germà establert a Fontclara). Aplica personats al b. S. Pau de Sant Feliu de Girona, 1675. Oposició cu a Sant Feliu de Girona i a capellà major de la Bisbal, 1675; professió de fe com a capellà major de la Bisbal, 1676. Permuta aquesta capellania major per un personat + 275 dobles i el b. de Foixà, 1677. Obté b. Antoni Cadaqués, 1678. Compra amb el personat el b. Serreda de Vilobí, 1678. VG del bisbe Auther, 1680 (M 1680, f 14v). Dóna un b. a Francesc Barril, clergue, 1680. Permuta el b. Cadaqués per 400 ll, 1680. Presentat per un b. de Blanes, 1681. Permuta el b. Serreda per 325 dobles. VG del bisbe Pontich, 1686 (M 1686, f 128v); ho havia estat contínuament desde 1665. Canonge de la seu a designació del bisbe, 1688, i confirmat VG (M 1688, f 63). Ven el b. de Foixà per 1.000 lliures, 1692. Cedeix el b. Sant Iscle Empordà a Francesc Barril, 1692. Morí el 1694. En testament de 1693 (L. 9, f 71; L 11, f 365) fundà causapia dotada amb 2.700 ll; la família ja en tenia una altra.

PROCURADOR GENERAL: Josep Ninot, donzell. Procurador, Jeroni Ayral, prev.

FAMILIARS:

Jeroni Tibau, clergue de Vilafort (Urgell).

Rep b. de Sant Feliu de Girona 1663, rep procura del bisbe, del que és familiar, 1666, rector cu de Martorell, 1668, permuta la rectoria per un personat, 1668, rep procures, 1679, mor 1686. El personat s'aplicà a una causa pia a favor de la família Forest de Girona.

Joan Seguí.

P. familiar, 1665.

Joan Pau Solsona.

P. familiar, rep procura del bisbe, 1667, firma rebuts en nom del bisbe, 1667, procurador i segrestador de beneficis, 1668, se li definiren comptes, 1667.

Baltasar Codina.

C. familiar, 1665-1666.

Francesc Oller i Penya.

C. de Mataró, familiar 1667-1668, rep b. Castelló, 1667. Procurador del bisbe per a visita "ad limina", 1669, romangué a Roma almenys fins al 1671.

Josep Enveja, clergue.

Familiar, 1666-1667.

Marian Ros, clergue.

Familiar, 1666-1667.

Vacant, 1668. Francesc Dou, ardiaca major.

VICARIS GENERALS: Narcís Cassart*. Narcís Burgués*

Francesc Dou, (1668-1673)

VICARIS GENERALS: Narcís Cassart*, 1668-1673. Pere Barril*, 1668-1673.

Joan de Rocabertí, ardiaca coadjutor d'Empordà, 1671-1673.

Rep essent c. el b. de Pau, 1656; coadjutor de l'ardiaconat, 1668; essent ardiaca (coadjutor) d'Empordà permutà la seva canongia de la seu i un pe. amb Narcís Cassart, ardiaca d'Empordà, 1669; nomenat vg (M 1669, f 227); nou nomenament, 1673 (M 1673, f 247); ardiaca propietari, 1676. Morí el 1678.

FAMILIARS:

Pau Lleó

Prevere familiar del bisbe, testimoni de sínode, 1669, rep rectoria de Sant Iscle d'Empordà, 1669; la ven per 1.650 lliures, 1676.

Jaume Andreu

Clergue familiar, rep b. Castelló, 1669, rector de Domeny, 1672.

Josep Pi

Familiar, rep b. Arbúcies, 1669, el permuta per un de Vic, 1672, és prevere de Barcelona, 1676.

Miquel Verdaguer

P. familiar, 1669-1671; rector de Sant Pere Espuig, 1671. Morí 1677.

Josep Rupiana

STD, p. familiar, rep b. Anna seu, 1668; testimoni de sínode 1670-1671. El capítol de la seu li concedí de poder portar armussa morada, 1670.

Onofre Perestevé

C. familiar, rep b. Caterina Vilabertran, 1672; rector de Santa Maria de Castelló, 1675; presentat al b. Apolònia de Castelló, 1685; morí 1692.

Galceran Torrent

C. de les Planes, presentat a un b. de casa Olmera, 1670; familiar i test. del sínode, 1672; sagristà d'Olot, mor 1675.

Jaume Nesplés, c. familiar, sínode 1673.

Seu vacant. Jaume Vilar, ardiaca major (+1677)

VICARIS GENERALS: Pere Barril*. Narcís Cassart*.

Ramon Comas

Familiar de l'ardiaca major, rep el b. de les 11.000 v. de la seu, 1673; rector de Blanes en cu, 1673; mor 1692.

Idefonso Balmaseda, (1673-1679)

VICARIS GENERALS:

Pere Barril* 1673-1677.

Narcís Cassart*, 1673-1676.

Sulpici Pontich (III, f 370) informa que renuncià el febrer de 1677 "y no se feren diligencies fortes perquè se sabia la voluntat del sr. bisbe, y sols se procurà persuadir acceptés lo que lo sr. bisbe volia, y se acontentà", però que el mateix any passà a Olot, al·legant manca de salut.

José Jubero, p. de Saragossa 1677-1679, gairebé únic

Nomenament; M 1677, f 172. Aconsellà al bisbe no anar a la processó de l'Assumpta per temor de descortesia dels canonges, 1677.

VISITADOR: Martí Rich, rector d'Arenys de Munt, 1676.

FAMILIARS:

Bartomeu Monge

Familiar, nomenat procurador del bisbe, 1673.

Bartomeu Company

P. familiar, 1674, rep la rectoria de Siurana, 1675; rep b. Maria d'aquest lloc, 1675; ven la rectoria per 1.150 ll, 1675; rep rectoria Canet Adri, 1679; la permuta per la de Sant Sadurní i un personat de 600 ll, 1679; permuta la de Sant Sadurní per 550 ll, 1679.

Gabriel Crespi

Familiar, nomenat escrivà major de la cúria, 1674; fa procura a Comas i Torró, 1674; té afers a Mallorca, 1674; rep b. Bàscara, 1675.

Ramon Capdevila

C. de Cardona, rep b. 1674; familiar, rep pe. vacant, 1675; sots-diaça, rep diaconil Cassà Pelràs, 1675; rep b. Helena seu, 1675; renuncia diaconil a favor Solers, 1675; ven b. Martí de Maçanet C per 150 ll, 1676; ven b. Olot per 350 lli, 1676; aplica personats a una causapia a favor dels fills de la seva germana, Joana Rovira i Capdevila, 1676, i mor 1676.

Mateu Rigolta

C. familiar, rep b. Ordis 1675; mor 1675.

Miquel Solers

C. de Parlavà, familiar del bisbe Balmaseda, obtingué d'aquest el 1676

un benefici de l'Armentera i el de Santa Margarida de la seu; el 1677 començà a treballar a la cúria de testaments i causes pies i rebé el benefici de Sant Vicenç de la catedral; el 1678 ja feia de procurador del bisbe i permutà la capellania de Cassà de Pelràs que tenia d'abans per un personat de 100 lliures. Liquidà el 1679 el benefici de Sant Vicenç, que permutà per un personat de 900 lliures; viatjà a Roma, a negociar beneficis a la Dataria, i en degué obtenir la doma simple de Santa Maria de Castelló, a condició de renunciar un altre benefici que posseïa, el de Sant Antoni de Siurana. El 1687 s'inicià a la carrera parroquial; permutà la doma de Castelló per la important rectoria de la Selva de Mar (600 lliures anuals d'ingressos). El nou càrrec li exigia la renúncia d'alguns beneficis menors, i així el mateix any cedí el de Santa Caterina de la seu al seu germà Paulí, i canvià la sagristia simple de Bàscara i un benefici de Vilabertran per dos personats. El 1692 cedí un benefici de Navata al seu germà petit, Pere Solers, clergue. Morí el 1704.

Mateo de Varela

Prevere, rep procura, 1675; familiar, rep pe. vacant, 1676; rep b. la Tallada, 1676; el renuncia, essent a Vic, 1678.

Ildefonso Tomás de Varela

Clergue familiar, fou dispensat de naixement il·legítim, 1675.

Felip Jacint de Raset, c. familiar, 1676.

Josep Vila, familiar, 1677

Jordi Espartero

Familiar, rep b. Helena seu, 1678.

Vacant. Isidre Bertran. Prengué possessió de la mitra com a ardiaca major abans de fer professió de fe per la dignitat obtinguda, 1679.

VICARIS GENERALS: Narcís Burgués*.

Francesc Ferrer, canonge.

Canonge de Lleida, presentat al b. Caterina d'Arenys de Mar, 1668; canonge de la seu de Girona, 1671; presentat al b. Joan i Antoni d'Arenys, 1674; el renuncia, 1676; vicari general, 1680; donà relíquies de Sant Alexandre a Arenys, 1682; rep un personat vacant, 1685; comissari per a la impressió de rituals diocesans, 1685; presentat al b. Pietat d'Arenys 1687; rep la doma de Sant Pere Pescador, 1698; la permuta per 1.815 lliures, 1699. Morí el 1705.

Sever Tomàs Auther, (1679-1685)

VICARIS GENERALS: Pere Barril*, 1680-1685. Francesc Ferrer*, 1680-1685 (Nomenament: M 1680, f 14v).

SECRETARI: Francesc Pujol.

P. de Vic, nomenat escrivà de la cúria, 1682.familiar, sínode 1683, compra un b. de la seu de Barcelona, 1684; , secretari, 1685. Rector Vilobí en cu, 1685; ven la rectoria per 2.725 ll., i afegeix 1.237 per comprar la de Pineda per 3.962, 1689; ven Pineda el 1704 per 5.883 lliures i compra una canongia de Santa Anna de Barcelona.

FAMILIARS:

Joan B. Pessonada, p. familiar, 1680.

Antoni Alrà

Prevere de Vic, fa procures, 1680; prevere familiar del bisbe, 1680; procurador, rep definició de comptes per 14.000 lliures, 1681 inici; firma vendes, 1681; rep en cu rectoria de Fornells, 1681; definició de 4.000 lliures, 1681; ven la rectoria de Fornells per 2.600 lliures i compra una canongia de la seu, 1685. Tenint coadjutor, fou llarg temps rector de la universitat literària de Barcelona, on morí el 1704.

Dr. Josep Arbonés

Capellà i majordom del bisbe, oposità infructuosament a Begur, 1687, però obtingué Sant Pere Espuig el mateix any. Morí el 1717.

Francesc Gelabert.

STD de Barcelona, familiar 1686-1688, rep el b. Martí Peralada, 1686; rector cu de la Valldelbac, 1689. La vengué el 1691 per 1.950 lliures.

Dr. Gabriel Montenegro.

Familiar dels bisbes Sever Tomàs Auter (1679-1686) i Miquel Pontich (1686-1699), rebé del primer el 1682 la clau de Sant Genís de Palafolls, una sinecura que s'arrendava per 25 lliures anuals; el 1686 la canvià per un personat, encara més còmode de cobrar. Rep 1689 el b. Caterina de Lladó; testimoni sinodal 1689-1690. El 1690 obtingué cu la rectoria de Palau-sator, que el 1691 permutà amb la de Sant Genís de Palafolls; hagué d'invertir-hi 1.675 lliures. No ens consta si residí en aquestes rectories. El 1699, la vengué a Joan Lleonart per 2.612 lliures d'un personat amb el qual adquirí la d'Hostalric; havia guanyat gairebé 1.000 lliures. Residí certament a Hostalric i cedí la rectoria el 1702 a Francesc Pla, a canvi d'un personat, del que desconeixem el muntant, i del benefici dels sants Bernat i Marta de la seu; el mateix any, després de detreure del personat 320 lliures, intercanvià la resta i el benefici per la doma de Tordera. El 1704 la permutà per la rectoria de Sant Miquel de

Fluvià, on transcorregué un any. El 1705 acomplí tres permutes; de Sant Miquel de Fluvià, a la doma simple de l'Armentera; d'aquesta, a la doma de Vilallonga, i finalment, a la rectoria de Copons (Vic).

Dr. Antoni Bou.

P. de Palafrugell, familiar, sínode 1680-1681. Rector en cu de Sant Cebrià de Vallalta, 1681.

Francesc Terrats.

STD, familiar sínode 1681-1684. Rector en cu de Cadaqués, 1684. La vengué per 4.000 lliures, 1694.

Dr. Pere Roca.

P. de la seu d'Urgell, familiar, sínode 1683. Oposita en cu a Arenys de Munt 1684.

Dr. Ignasi Corominas.

Familiar natural de Vic, 1684-1688, rep b. Castelló, 1684; rector de Malgrat en cu, 1689, renuncia el b., 1691; vengué la rectoria, 1695, per 2.530 lliures.

Francesc Casamitjana i Congost.

Clergue familiar, rep b. Ullastret, 1685; el permutà per un *titulus sine re*, 1695, possible índici que preparava el seu matrimoni.

Seu vacant. Narcís Burgués, canonge *antiquior*

Pere Barril*

Francesc Ferrer*

Miquel Pontich, (1686-1699)

VICARIS GENERALS:

Pere Barril*, 1686-1693

Nomenament: M 1686, f 128v. Morí el 1694.

Francesc Ferrer*, 1686-1699.

Nomenament: M 1686, f 128v. Visitador, 1687.

Narcís Burgués*, canonge *antiquior* de la seu, 1686-1699.

Nomenament: M 1686, f 128v. Tres vg, fins a 1693; de 1694 a 1697, dos: Burgués i Ferrer.

Josep Brusi, 1698.

C. familiar originari de Tàrrega, rep pe. vacant, 1686; presentat a b. la Bisbal, 1688; presentat a b. Dosquers, 1693; nomenat vg essent clergue, 1694; renovat nomenament, 1695; *prevere*, rep capellania major de Sant Feliu de

Girona, 1698. Vengué la capellania per 2.620 lliures, 1715. Renuncia el b. Jaume de Dosquers, 1716; residint a Arenys, és nomenat vg per l'ardiaca major, 1721 (M 1721, f 22v); adquireix amb un pe. un b. d'Olesa, 1725; nomenat de nou vg per l'ardiaca major, 1726 (M 1726, f 25).

Secretari, Dr. Jacint Roure

Prev., STD de Barcelona, 1690; familiar, sínodes 1691-1693; secretari del bisbe, 1693; sagristà cu de Torroella de Montgrí, 1693; ven la sagristia, 1696, per 2.500 ll., quantitat amb la que comprà la rectoria d'Esparreguera (Barcelona), el 1697.

Visitadors: Francesc Ferrer, canonge, 1687; Jaume Calderó, capellà major de Sant Feliu de Girona, 1691. Gaspar Bataller, oficial de Castelló i Josep Brusi, 1698.

FAMILIARS:

Dr. Jacint Verdier.

P. de la Seu d'Urgell, nebot de Francesc Verdier, canonge de la seu. Rep cessió del b. Bartomeu de Besalú de part de Joan Obrador, 1677; presentat pels Verdier de Sant Pere Pescador a un b. d'aquest lloc, que s'arrenda per 16 lliures, 1678; familiar, 1688-1690, domer en cu Figueres, 1690. Morí el 1693.

Dr. Francesc Pla.

C. familiar, rep b. Castelló, 1687; prevere, 1694; rector en cu de Gaserans, 1696; comprà la rectoria d'Hostalric, 1702.

Josep Amat.

C. familiar, rep b. de Creixell, 1687; domer de Palafrugell, 1695; permuta la doma per un personat de 1.650 lliures; hi afegeix 2.200 lliures més i compra la rectoria de Canet de Mar, 1698.

Alfonso de Montesinos.

C. familiar, rep b. Peralada, 1687; rector d'Olzinelles (Barcelona), 1696.

Pere Pla.

C. de Barcelona, rep un pe. vacant, 1688; familiar, rep la capellania de SE de Llémena, 1691; rep el b. Bernat de la seu, 1691; testimoni com a familiar del sínode de 1692. rector de Gaserans, 1701.

Francesc Gelabert*

Francesc Codina.

Diaca de Cogolls, testimoni sínode 1691; rep b. de Lladó, 1691; rector cu de Sant Miquel de Campmajor, 1695.

Dr. Josep Llorens.

P. de Tarragona, familiar sínode 1693-1694. Participà en oposició a Sant Cebrià de Vallalta amb altres 4 el 1693 i no fou promogut! L'any següent participà en oposició amb altres 4 a Sant Feliu de Buixalleu, i l'aconseguí. El 1695 capellà major en cu de la Bisbal.

Jaume Picalquer.

C. de Vic, familiar, 1690-1696; rep b. Salitja, 1693; rep per renúncia el b. Martí de Peralada, 1694; rep el diaconil d'Hostalric, 1694.

Joan Passapera.

C. de Castelló, familiar, rep el b. de Martí de Vilabareix, 1693; essent clergue, rep en cu la sagristia de Llagostera, 1693; confereix la clau de Llagostera a Josep Passapera, 1693; mor, 1696.

Josep Fontanilles.

C. de Barcelona, familiar, rep el b. Miquel d'Hostalric, 1694; rep un pe. vacant, 1698.

Andreu Cambó.

P. d'Elna, familiar, rep el b. Pere de Peralada, 1692 (i el cedí a en Picalquers el 1694); domer cu de Santa Coloma de Farners, 1693.

Josep Casanovas i Morató.

STD, notari de la cúria, familiar, rector cu de Santa Eulàlia Sacosta, 1694. Els seus marmessors fundaren un b. a Sant Feliu de Guíxols, 1722, dotat amb 2.628 lliures (D-12, f 293).

Joan Salvany.

P. de Cornellà, familiar, rector cu de Castell d'Aro, 1694; obté per sentència un b. de Blanes, 1687.

Narcís Nadal.

Obté capellania de Pujarnol, 1686; rector cu del Mercadal, 1696. Notari de la cúria eclesiàstica, 1696-1735.

Pere Vila.

STD de Vic, familiar, rector cu de Santa Margarida de Bianya, 1699; de Santa Pau, cu, 1711.

Seu vacant. Isidre Bertran, ardiaca major

VICARIS GENERALS: Francesc Serra, canonge, STD. Francesc Camps, canonge

Miquel Joan de Taverner (1699-1720)

Els Taverner tenien contacte amb Girona; tenien el patronat del b. de

Sant Miquel de la seu, i Josep de Taverner posseí un personat gironí el 1691. El bisbe protegí els seus tres nebots; Francesc, abat de Sant Feliu de Girona, Josep, canonge de Barcelona, i Fèlix, abat primer de Camprodon i després de Breda.

VICARIS GENERALS:

Miquel Borniach i Teixidor (1699-1702s).

Havia fundat un pe. a Barcelona abans de 1698. Nomenament: M 1699, f 228v. Guanyà per oposició 1703, la penitenciària de Lleida, després d'haver signat el concurs a la doma de Santa Pau, on hauria opositat tot sol.

Francesc Puig, sagristà segon de la seu, 1699-1704...

Sagristà segon de la seu, 1685. Nomenament: M 1699, f 225v. Morí el 1727.

Josep Gallart (1703-1709s).

Nomenament: G-144, f 216v. C. de Tremp, vg 1703, rector cu de Vilablareix, 1705, vengué la rectoria per 5.000 lliures, 1706, quantitat amb la que dotà un b. a la col·legiata de Valldeflors. Sagristà de Figueres, 1709, vengué també aquesta rectoria per 2.900 lliures, 1710. Destituït de vg pel bisbe (Manual 1711, f 5v). És parent seu Francesc Gallart, UID, rector cu de Tordera, 1706; ven la rectoria per 1.300 lliures i 36 dobles, 1708; rector cu d'Horsavinyà, 1709, la ven per 2.350 lliures, 1711. També és d'Urgell Fèlix Gallart, rector cu de Navata, 1709.

Francesc Ferrer, canonge de la seu, 1704

Nomenament: M 1704, f 80v. Administrà la Creuada, 1701. Té diversos homònims.

Cristòfol Pagès senior, canonge de la seu, (1705-1718s)

Nomenament: M 1705, f 223v. C. d'Ultramort, obté la doma de Serinyà, 1671; sagristà de Verges, 1672; permuta per la de Gaüses, 1676, i aquesta per 380 lliures, 1676; rep de Josep Pagès, canonge de la seu, el b. Sebastià de Verges, 1676; canonge de la seu, 1676, és nomenat vg 1705; confereix una canongia de la seu a Cristòfol Pagès menor, 1713; dóna testimoni de l'elecció de canonge penitencier, 1725 (M 1725, f 157). Morí el 1726.

Baldri Prats, canonge de la seu, 1705-1706

C. de Taialà, 1676; compra per 100 lliures b. Narcís de Sant Feliu de Girona, 1676; rector de Sant Iscle d'Empordà, 1686; promogut a penitencier, 1688; examinador sinodal, 1692; resigna el b. Narcís, 1698. Nomenament: M 1705, f 223v. Morí el 1706.

Josep de Ciurana i Ribot, canonge, (1711-1714s) (M 1711, f 6).

Era canonge de la seu i nebot del cabiscol Joan de Ciurana, de qui rebé la canongia, 1681; rebé procura del bisbe, 1698; era cabiscol "coadjutor", 1705; fou propietari de la cabiscollia, 1729. Sovint fou síndic del capítol per afers a Barcelona, com concilis provincials i les corts de 1701; Vicari general, 1711, procurador del bisbe per a la reunió del braç eclesiàstic convocada per José Patiño, 1716; vicari general en seu vacant, 1721; rep la doma simple de Sant Esteve de Bas, 1723; la permutà per 1.500 lliures, 1724; vicari general, del b. Bastero, 1729; presentà el b. Maria de Riudellots, 1730; ven per 800 lliures el b. Vicenç de la seu, 1735. Residí a Barcelona llarg temps, com a jutge del Breu, i hi morí el 1736.

Francesc Camps i Prats, canonge, (1711-1718s) (M 1711, f 6)

Fou ardiaca de la Selva, 1722.

Pere Pau Mallol, clergue de Girona, (1711-1718s) (M 1711, f 124), reiterat 1715 (M 1715, f 90).

C. de Girona, vicari general que no podia conferir beneficis, 1711, rebé facultat de privar eclesiàstics del seu benefici per mitjà de procés en la represió borbònica, 1714; nomenat de nou vg 1715, canonge de la seu, 1717, vicari general de l'ardiaca major, 1729. Presentat a un b. del Tura d'Olot, 1747. Conferí la canongia diaconil de la seu a Joan Andreu i Nasplés, 1754. En la seu vacant de 1745 no exercí com a vicari general, tot i tenir el nomenament; era absent de Girona. Morí el 1763.

Josep de Taverner i Dardena, canonge de Barcelona (1711-1712s) (G-146, f 75).

Rep el b. Maria de la Tallada, 1700 (el renuncià el 1712 a favor del germà Francesc); hom aplica un pe. vacant a l'augment del b. Maria de Darnius que obté, 1703; rep procura del bisbe, 1717; essent bisbe electe de Solsona residí a Girona, 1718.

Ferran Diern, beneficiat de Barcelona, 1717 (M 1717, f 8).

Nomenat també auditor de testaments. Ordenat a Barcelona el 1708, amb dispensa d'edat, a títol d'un benefici de la seu d'aquella ciutat (G-149, f 61). Doctor en drets, essent vicari general fou nomenat visitador el juny 1724 (G-151, f 31-32). Opositor únic a Fornells, 1725, vengué la rectoria el 1728 per 5.040 lliures, amb les que fundà el b. de Sant Ferran. Presentat al b. de l'Anunciació de Sant Feliu de Girona, 1732. Degà del capítol de la seu des de 1747, obtingué privilegi d'oratori domèstic, 1755.

MAJORDOM: Pere Vila, doctor en teologia, 1703-1711.

C. de Santa Margarida de Bianya, comprà amb un pe. de 200 lliures el

b. Miquel de Galligants, 1667. El vengué pel mateix preu 1699, i afegint 600 lliures comprà la rectoria dels Horts. Essent familiar, concursà el 1699 a Santa Margarida de Bianya, amb un altre oponent; sembla que no l'obtingué. Rebé el 1706 la capellania de Castell d'Empordà, que vengué el 1729 per 550 lliures. Passà a sagristà de Santa Pau el 1711, en oposició de concursant únic, i romangué allí fins al 1719, quan la permutà per un personat de 1.500 lliures.

NOTARI DE LA TAULA DE TESTAMENTS: Pere Albareda, beneficiat de la seu, 1700.

Obtentor de la doma s. de Sant Daniel, rep un pe. vacant, 1700; ven la doma per 100 lliures, 1701; ven el b. Andreu de la seu i compra per 1.100 lliures el de Vicenç de la seu, 1702; ven el b. per 1.200 lliures, 1704, en esdevenir canonge de Sant Feliu de Girona; Confirmat com a escrivà de la taula de testaments, 1721. Morí el 1730.

JUTGE DE LES BARONIES DE LA MITRA; Francesc Serralta, jurista de Girona, 1700.

VISITADORS, 1700: Francesc Pujol, rector de Pineda, l'ardiaconat de la Selva; Josep Codina, de Samats i Dou, sagristà de Santa Pau, l'ardiaconat de Besalú; Benet Cos, capellà major de la Bisbal, l'ardiaconat major; Paulí Solers, rector de Cadaqués, l'ardiaconat d'Empordà. 1717, Pau Mallol, canonge i VG, l'ardiaconat de Besalú; Andreu Miquel, domer de Castelló, els ardiaconats de la Selva i Empordà.

FAMILIARS:

Salvi Costa.

Clergue d'Espinavessa, rep el b. de Palau-sardiaca, 1700; rep en cu la rectoria de Borgonyà, 1701, i la ven per 1.225 lliures, 1703. Prevere familiar i procurador, 1703, rector de Dosquers, 1706-1717...

Jaume Alberich i de Casals.

Fill d'un jurista de Tarragona, clergue familiar, 1702-1711, rep el b. Bernat de la seu i el diaconil Rupia, 1705. Vengué aquest diaconil per 450 lliures, 1716, essent canonge de Tarragona. El 1721 el bisbe li féu procura.

Manuel Soler.

C. de les Preses, familiar, rep b. Sant Martí Sacosta, 1702; oposità 1704 a Sant Privat amb Descallar; rebé el 1704 la doma d'Olot, vacant per òbit de Vicenç Cantalosella.

Climent Descallar i Bonaselva.

C. d'Urgell familiar, 1704, rep el b. de Sant Bartomeu de Sant Martí Sacosta, 1705, que permutà amb Baltasar Descallar, rector de Sant Privat.

Rector de Llanars en cu, 1712, la vengué el 1729 per 1.400 lliures; Baltasar havia oposat el 1704 amb un únic competidor, Manuel Soler, familiar, a Sant Privat de Bas, i l'havia aconseguit; vengué la rectoria de Sant Privat el 1726 per 3.250 lliures. El 1745 Baltasar li reservà un personat, essent ell simple beneficiat de Besalú (T 3, f 207).

Ignasi Sala.

C. familiar, 1702-1704, rep el b. Margarida Peralada, 1705. El 1711 és dit "prevere de Barcelona" i rep un b. d'Ordis; prev. familiar, 1705-1714, el 1713 rep el b. Pere i Pau de la seu i ven el de Peralada per 300 lliures. Pledeja el de la seu i fa concòrdia cedint a l'altra part un personat de 600 lliures, 1715. Rector cu de Vall-llobrega, 1715.

Gaspar Rovira.

P. familiar 1700, nomenat escrivà major de la cúria, 1711. Procurador del marquès d'Aitona, 1711. Tobant-se a Madrid, obté un b. de Torroella de Montgrí, 1714. Canonge de Lleida, 1728.

Antoni Marsal.

UID, familiar 1699-1703. Havia oposat a Sant Pere Pescador, 1699. Ven la rectoria per 2.250 lliures, 1710, i compra la de Constantí (Tarragona).

Ramon Pastoret.

P. d'Urgell, familiar, 1704. Rep la rectoria de la Selva de Mar, vacant òbit Miquel Solers, 1704. La ven per 3.366 lliures, 1705.

Jaume Pelegrí.

P. familiar, 1704-1705, rep un b. d'Arenys de Mar, 1704. Sagristà de Torroella de Montgrí en cu, 1705, mor 1706.

Josep Vilabella.

C. de Vic, rep b. Sant Feliu de Pallerols, 1705. STD, familiar, 1705-1711. Actua com a procurador del bisbe, 1712-1724; canonge de la seu des de 1713. Morí el 1755 (T 7, f 358v).

Joan Giralt.

C. de Serrallonga (Elna), familiar, 1705-1725, rebé del bisbe el b. Santa Maria Castelló, 1720, i el 1725, el del Corpus de Peralada. Morí el 1745, essent simple clergue.

Josep Font.

C. de la Bisbal, familiar. Rector cu de Vilademuls, 1711.

Josep Lladó.

C. de Barcelona, familiar, domer d'Aiguaviva en cu, 1712 (259 lliures el 1700).

Josep Bertran.

C. familiar, rep el b. del Roser de Fontcoberta, 1712. Professà a la Companyia de Jesús el 1724.

Bonaventura Roca.

P. de Camprodon, STD, p. familiar 1712. Rebé en cu de Josep Vilabella una doma d'Aiguaviva, 1712. La vengué per 3.000 lliures, 1724.

Joan Daunis.

C. familiar, rector cu de Martorell, 1714.

Francesc Cerqueda o Sarqueda.

P. familiar, STD, 1714, rep en cu la rectoria Sant Esteve de Llémena, 1714. La tenia encara el 1729.

Joan B. Caimó.

C. de la Bisbal, familiar, 1712-1721. Rep un b. de Sant Martí Sacosta, 1716, un de Sant Daniel, 1717 i un de Vilobí, 1717; diaca el 1720. Rector cu de Montiró, 1721, i de Sant Cebrià de Vallalta, cu, 1730. Morí el 1760 (T 8, f 397).

Narcís Coderch.

C. familiar, rector de Camallera, 1715.

Pere Màrtir Golorons.

P. de Barcelona familiar, 1715, rep un b. de Peralada, 1715, essent clergue; STD, rector d'Arenys en cu, 1716; vengué la rectoria per import no conegut, 1725.

Tomàs Vilanova.

P. d'Elna, familiar, 1715. Romania a Girona, 1716.

Ramon Mas.

STD, familiar, 1705-1716, rector de Fontcoberta en cu, 1716, de Capmany en cu, 1716.

Llorenç Ferrer.

UID, p. de Tarragona, familiar, 1716-1717, rector de la Bisbal en cu, 1717. Hi morí el 1734 (T 2, f 193v).

Bartomeu Vilabella.

Familiar, 1716, germà de Josep Vilabella, procurador episcopal, i vicari general de l'ardiaca major en seu vacant, 1726, rector cu de Llançà, 1726, rectoria que vengué per 2.000 lliures el 1729. Canonge de la seu el 1730, rebé la doma simple d'Ullastret, 1751. Morí el 1752.

Antoni Mascort.

C. de Palafrugell, familiar 1715, rector cu de Bescanó, 1717, morí ocu-

pant la mateixa rectoria, 1740.

Isidre Botey.

STD, p. de Barcelona, familiar, 1717-1724, rector de Gaserans en cu, 1719; morí essent rector de Gaserans, 1727.

Jacint Garí.

STD, p. familiar, 1718-1723. Rector de Maçanet de Cabrenys, 1724. Hi morí el 1738 (T 2, f 242).

Joan B. Palau i de Riera.

P. familiar, doctor en drets, rep procures del bisbe, 1717-1718. Domer de Caldes de Malavella, 1720, en cu. Hi morí el 1722.

Francesc Verdalet.

Clergue familiar, 1711-1720, natural de Girona, rep b. Girona, 1716, rep b. porcioner Vilabertran, 1719 (i el pledejà a Roma, 1722; les despeses les pagà el bisbe). Presentat a un b. de Castelló, 1722.

Francesc Casademunt.

C. de Riudellots de la Creu, familiar, domer cu de Llagostera, 1720.

Pere Lagrifa.

C. de Girona, rep un personat vacant, 1706. Rep un b. que li cedeix Francesc Lagrifa, 1717. P., familiar, STD, 1720-1725; amb procura per administrar, 1721. Presentat pel comte de Solterra a un b. de la Miana, 1722. El 1725 obtingué cu la parròquia d'Anglès; la vengué a Joan Lagrifa, el 1730, per 2.000 lliures i un benefici, del qual va treure més tard 700 lliures. Adquirí el 1739 el benefici de l'Aiguaderia de la seu. El 1753 cedí un dels beneficis que posseïa a Francesc Lagrifa.

Seu vacant: Francesc Bertran, ardiaca major.

VICARIS GENERALS: Josep de Ciurana, cabiscol major (M 1721, f 16v). Josep Brusi, prevere d'Arenys (M 1721, f 22v)

FAMILIAR: Josep Torras.

C. de Maçanet, familiar de l'ardiaca major, rebé el b. Agustí de Sant Feliu de Girona, 1721; en rep procura, 1723. Rector cu d'Ermadàs i Vilajoan, 1726, la ven per 1.350 lliures, 1748, i comprà un b. de Vilabertran. Morí el 1752.

Josep de Taverner i d'Ardena (1721-1726)

VICARIS GENERALS:

Francesc de Taverner, abat de Sant Feliu de Girona (1721-1726s) (M

1721, f 53).

Clergue resident a Girona, 1705; canonge de la seu, 1711; abat de Sant Feliu de Girona, 1712, procurador del bisbe oncle des de 1711; vicari general i procurador general del bisbe germà, 1721. Conferí la cabiscolia de Sant Feliu de Girona a Francesc de Gras i de Taverner, 1732. Nomenà vicari general de la seva església Francesc Fàbrega, canonge de la mateixa, 1738. Morí el 1741.

Ignasi de Colomer i de Cruïlles (1721-1726s)

Clergue de Barcelona, nomenat vg (M 1721, f 55) i també auditor de testaments, 1721, rep el b. Anna de la Bisbal, 1725; jutge de les baronies episcopals, 1737, nomenament reiterat el 1738, esdevingué canonge en data a precisar. Fundà i dotà la casa de Misericòrdia de Girona, que es convertí després en Hospici.

Ferran Diern*, p. de Barcelona (1721-1726s), (M 1721, f 88v).

Bonaventura Milans, 1725.

C. d'Arenys de Mar, 1690; canonge de Sant Feliu de Girona, vengué per 900 lliures el b. Antoni d'Arenys, 1705; vacant per òbit del permutador, el reassumí, 1706; ven la canongia i diversos personats i compra la canongia diaconil de la seu per 4.125 lliures, 1707; presentat al b. Miquel de Castelló, 1713; col·lector del Subsidi, 1721; vicari general del bisbe Copons (M 1726, f 127v); ardiaca de Besalú, rep b. Maria de Canet de Mar, 1728; vg de l'ardiac major, 1729. Vengué la canongia diaconil per 9.300 lliures i comprà una canongia de la seu de Barcelona, 1730. Fou ardiaca del Vallès en aquella seu, fundà el benefici de Sant Francesc a Arenys de Mar, 1748, i morí el 1749.

Nomenaments de Taverner i Bonaventura Milans, 1725: G-151, f 144-147.

Milans morí essent ardiaca del Vallès a Barcelona, 1747.

Governador de les baronies, Oleguer d'Ardena i Darnius.

PROCURADOR general, Pere Lagrifa, 1721. Altres procuradors, Josep Vilabella, p. i canonge de la seu, 1712-1724; Francesc de Taverner, abat de Sant Feliu de Girona.

VISITADOR, 1721: Josep Ferrussola, prev., familiar.

FAMILIARS:

Joan Giralt*

Continúa del bisbe anterior, fet excepcional.

Joan B. Sala i Puig

C. familiar, de Lloret, rebé. b. Julià seu, 1722. Rector de Sant Celoni de

1726 a 1743, apareix el 1745 com a beneficiat de Sant Feliu de Girona; morí el 1748.

Didac Andreu.

C. familiar, 1723-1724. Sagristà de Sant Gregori, 1729. Ven la sagristia de Sant Gregori, 1743.

Josep Ferrussola.

P., d'Olot, familiar 1723-1729, presentat a un b., 1723; permuta un b. de Palafrugell, 1727, rector de Sant Esteve de Llémena en cu, 1726, continúa essent familiar, la ven per 3.300 lliures el 1739, cabiscol mitjà de Sant Feliu de Girona, 1742, morí el 1750.

Fèlix Boter.

C. natural de Mataró, familiar, 1723, rector cu de Blanes, 1723. Hi morí el 1758 (T 8, f 404).

Llorenç Devall.

C. familiar 1724-1725, Sotschapellà Sant Feliu Girona, 1739

Joan Vidal.

C. de Colomers, familiar, rector cu de Colomers, 1725. Un cert Joan Vidal, resident a Barcelona, renuncia el b. Esteve Rupia, 1735; ven la sagristia de Llança per 2.300 lliures, 1737, compra un b. a Antoni Calafell, familiar, 1737, i mor 1748.

Ignasi Lluch.

C. de Barcelona, admès al seminari, 1716; familiar, rector cu de Grions, 1725. Hi morí el 1749 (T 4, f 393).

LACAIS; Nicolau Maceli, Ponç Dartés, francès, i Miquel Dalmau, cotxer.

Seu vacant, Francesc Bertran, ardiaca major, 1726.

VICARIS GENERALS: Josep Brusi, prevere (M 1726, f 25).

Domènec Miró

C. de Girona, fill d'un metge, ordenat a títol de patrimoni, 1715; rebé el diaconil de Sant Feliu de Boada, 1715; el renuncià, 1721. Essent canonge de la seu, fundà un b. a Garriguella, 1730; el traspassà al seu nebot Xavier, 1743. El 1747 en determinà el dret de patronat.

Pere Pau Mallol*, canonge. Bartomeu Vilabella* (M 1726, f 40).

FAMILIARS:

Josep Mas.

C. de la Seu d'Urgell, familiar de l'ardiaca, rector cu de Pineda, 1726.

Ven la rectoria per 3.050 lliures, 1735.

Andreu Clerch.

C. de Moià, familiar, rector cu d'Agullana, 1727, morí a la rectoria, 1746 T 3, f 272).

Bartomeu Lleonart.

C. de Barcelona, familiar, rector cu de Vilanova de la Muga, 1728, morí a la rectoria, 1754 (T 6, f 43v).

Pere de Copons (1726-1728)

VICARIS GENERALS: Bonaventura Milans* (M 1726, f 127v). Ferran Diern*, (M 1726, f 238). Ignasi de Colomer i de Cruïlles* (M 1726, f 238). Francesc de Taverner i d'Ardena, abat de Sant Feliu de Girona* (M 1727, f 1).

PROCURADOR GENERAL, Pere Garravet.

Beneficiat de la catedral i antic domer de Llers, 1728. Residint a Tarragona, probablement com a familiar de l'arquebisbe Copons, féu diverses fundacions de misses a Llers i Sant Lluc de Girona, 1735-1736. Morí el 1746, i deixà vacants la capellania de Santa Llogaia d'Àlguema, el sots-diaconil de Vilobi, el b. de Bell-lloc de Vila-romà i el b. de Sant Mateu de Montnegre.

Vacant, 1729. Francesc Bertran, ardiaca major

Se suscità una polèmica sobre el nomenament de vicaris generals; M 1729, f 19-22.

VICARI GENERAL: Ferran Diern*.

Baltasar Bastero (1728-1745). Possessió: febrer 1729.

La família ja tenia relació amb Girona. Des de 1697, Antoni de Bastero, conegut estudiós de la poesia provençal, era coadjutor del sagristà major de la seu, dignitat que era a disposició del bisbe Taverner i Dardena, el qual la hi conferí en propietat el 1702. Com a tal, Antoni donà el benefici de Santa Anastàsia el 1715 a Baltasar, i aquest, a títol d'obtentor del benefici referit, havia donat altres beneficis de la catedral, p. e., el 1723.

VICARIS GENERALS: Nomenament d'Antoni de Bastero, Bonaventura Milans*, Narcís Font i de Llobregat, Francesc de Taverner*, Ferran Diern* i Ignasi Colomer*, 1729 (G 152, f 107-112)

Antoni de Bastero, sagristà major de la seu, (1729-1737ss).

Nomenament: M 1729, f 49v. Antoni de Bastero, com a procurador

general, nomenà els càrrecs de les baronies.

Narcís de Font i Llobregat, canonge (1729-1745s).

Canonge coadjutor, 1691 i propietari, 1712; presentat al b. de la confraria de la seu, 1713; funda el b. Narcís de la seu, 1713; jurament de vicari general, M 1729, f 50.

Ferran Diern*, 1729-1735s.

Nomenament: M 1729, f 50v.

Bonaventura Milans, ardiaca de Besalú, (1730s).

Josep de Ciurana, cabiscol major de la seu (M 1729, f 126)

Ignasi de Colomer i Cruïlles, 1730-1745.

Tomàs Verdaguer, 1739-1745.

Familiar del bisbe, rector de Sant Jordi Desvalls en concurs únic, 1730, vicari general (1739-1745), prior de Santa Maria de Lladó (M 1739, f 243v). Cf. P. VAYREDA, *El priorat de Lladó i les seves filials*, Barcelona, 1930, 121-128.

Francesc de Bastero i Vilana, 1739-1745.

Sagristà major, 1739, succeí en el càrrec el seu oncle Antoni. S'havia ordenat de prevere el 1738.

MAJORDOMS:

Dr. Joan Fons, 1729-1732.

Rector de Sant Dalmai, en concurs únic, 1730, i de Fornells, per la mateixa via, 1731. Canonge de la seu, 1742.

Josep Serrat i Mariner. (v. familiars). Dr. Joan Planas, 1740-1742. (v. familiars). Pau Ros i Llogaia, 1738-1745. (v. familiars).

SECRETARIS DE CAMBRA:

Dr. Antoni Calafell, 1735-1738. Dr. Rafael Bataller. (v. familiars).

VISITADORS: 1734-1736. Dr. Josep Ferrussola, rector de Sant Esteve de Llèmena i Quirze Molar, sagristà de Figueres. 1743, Quirze Molar tot sol.

FAMILIARS:

Francesc Sayós, p, familiar 1729.

Dr. Pau Coll, p., familiar 1730.

Dr. Tomàs Verdaguer.

P., familiar 1730. Rector cu de Sant Jordi Desvalls, 1730 Prior de Lladó. v. Vicaris generals.

Joan Bta. Fons.

P. de Barcelona, familiar, és nomenat procurador de la mitra, 1729. Vide administradors; rector cu de Sant Dalmai, 1730 i de Fornells, 1731.

Renuncià la rectoria , 1742, per esdevenir prevere de capítol. Morí el 1757.

Felipe de Arellano.

C. familiar, 1731, rebé el b. Martí i Francesc de la seu, 1734, i el venqué per 1.300 ll., 1735.

Josep Obradors i Comas.

Familiar, 1730-1731; rector en cu de Martorell, 1733. Rector en cu de Sant Pere de Riu, 1739. Sembla haver-hi perdurat.

Miquel Oliver.

C. de Mollet, familiar i procurador, 1731-1738, rector cu de Sant Esteve de Guialbes, 1731; renuncia el b. de Sant Joan de l'Erm, 1739, rector de Bescanó, 1739.

Dr. Ignasi Conill.

P. d'Olot. familiar, 1732. Rep en cu la rectoria de les Encies, 1733. La ven per 2.800 lliures, 1738, i adquireix un b. d'Olot.

Josep Serrat i Mariner.

Clergue de Greixenturri, comprà per 1.500 lliures el b. de Sant Jaume de la seu. Familiar del bisbe, 1732-1736, procurà per ell des d'aquest any almenys fins a 1737. Un germà, Jaume, obtingué la rectoria de Sant Privat el 1736, i un altre, Pau, la doma de Batet, 1737.

Pere Colomer.

C. de Sant Jordi Desvalls, familiar, procura, 1733. Rector en cu de Flaçà, 1735.

Dr. Amador Soler i Lleonart.

C. de Mataró, familiar 1730-1735, rep b. Cassà S., 1734; sagristà de Caldes de Malavella en cu, 1736; rector de Lloret en cu, 1739.

Joan Marimon.

P. de Medinyà, familiar, 1734-1735. Rep en cu la sotscapellania de Sant Feliu de Girona, 1736. Domer de Figueres en cu, 1739.

Bonaventura Torras.

P. de Castell d'Aro, familiar, rector cu de Cabanes, 1735. Morí el 1750, essent rector de Castell d'Aro (T6, f 66).

Francesc Balaguer.

C. de Barcelona, familiar 1730-1736, rector cu de Santa Maria de Camós, 1736, de Maçanet de Cabrenys, 1738, i domer de Cassà de la Selva, 1739.

Dr. Pau Ros i Llogaia.

De la família Ros de les Olives (Garrigoles), tenia un germà més gran,

Josep, admès al seminari el 1714 com a descendent de la nissaga Querol, i que el 1725 comprà per 1.300 lliures la rectoria de Ventallò. Pau entrà al seminari el 1725, per ocupar la plaça que el seu germà havia deixat vacant, i s'ordenà de sots-diacon el 1737 a títol de patrimoni de 60 lliures que li féu el seu germà Salvador, cap de la família. Ja el mateix 1737 administrava pel bisbe. Rebé poders per fer cabrevar drets episcopals, i hom li donà els beneficis de Sant Jeroni de Ridaura i de Sant Maria de Sant Sadurní. El 1739 se li oferí una oposició de concursant únic per a la rectoria de Vilafant, que no degué residir, perquè continuà administrant pel bisbe. El 1744 rebé el benefici de Sant Joan de la seu. El seu germà Josep s'havia venut el 1743 la rectoria de Ventalló per 1.900 lliures; el 1745 Pau li vengué la de Vilafant per la mateixa quantitat. Renuncià el 1746 (havent el bisbe deixat la mitra) el benefici de Sant Joan de la seu, i el sagristà major, Francesc de Bastero, li conferí el dels sants Pere i Pau de la mateixa església. Continuà fent de procurador del bisbe jubilat, per cobrar-li la pensió que tenia sobre la mitra de Girona. El 1759 aportà 2.216 lliures al benefici dels sants Josep i Vicenç de les Olives.

Carles Bensi o Benzi.

Clergue de Barcelona, presentat pel marquès de Benavent per a un benefici de la Bisbal, 1735; rebé del bisbe un benefici de Castelló, 1736; familiar del bisbe, 1737-1738, rebé el benefici del Roser de Fontcoberta, 1737, i el del Roser d'Olot, 1738; renuncià una canongia de Lladó, 1739. Rector de les Planes, 1739, continuà en relació amb la família episcopal, per exemple, fent de procurador de Tomàs Barnola. El 1768 fou presentat a diversos beneficis de la casa Olmera de les Planes per Raimunda Bensi i d'Olmera.

Antoni Calafell.

Clergue de Barcelona, familiar nomenat notari pel bisbe, 1731, prevere familiar, 1732-1737; rebé el 1731 un b. de Castelló, i el 1735, essent secretari, el de Santa Caterina de la seu; secretari del bisbe, 1737-1738. Pmutà el b. de Castelló per 832 lliures i el de Santa Caterina per 1.450 lliures. Domer de Cassà de la Selva, per cu, 1738 i el 1739, rector d'Arenys de Munt, en tots dos casos opositor sol. Morí el 1759.

Tomàs Barnola.

C. familiar 1734-1741, rep capellania S. Pere Sacosta, 1738; rep b. Miquel Ordis, 1738; fa procura, 1739. Rector d'Adri, cu, 1740. Hi romangué almenys fins al 1769.

Pere Massot, c., familiar, 1738-1743.

Adquirí el 1748 el b. Gràcia de Sant Feliu de Girona.

Dr. Cristòfol Tomàs.

P. natural de Sant Jordi Desvalls, familiar, 1739-1740. Rector Navata en cu, 1739, vengué la rectoria per 3.000 lliures, 1753.

Pere Martí.

C. de Tossa, familiar i auxiliar de procurador, 1736-1739. Domer en cu de Llagostera, 1739. Continuava a Llagostera el 1757.

Dr. Joan Planes.

Clergue de Torroella de Montgrí, familiar 1739-1741, el 1739 comprà a Pere Lagrifa el b. de la Consolació de Maçanet de Cabrenys. Sots-diaça, 1740, s'ordenà de prevere el 1741. Obtingué la rectoria de Canet de Verges, com a concursant únic, el 1742. La permutà per un personat el 1757.

Josep Lloberes.

C. de la Manera, familiar, 1739-1741. Rector de Sant Medir, 1741, hi morí el 1751 (T 5, f 62).

Pere Estibalca.

C. de Cassà, familiar, 1736-1739. Rector de Capmany, 1740.

Francesc Requesens i Vilar.

C. de Figueres, batxiller en dret, familiar 1739-1744, col.labora en cabrevació de béns episcopals, 1739; p. familiar, 1741; insta b. familiar, 1743.

Francesc Parer.

C. de Girona, familiar, procurador, 1742-1745; c., firma venda, 1744; obté la rectoria de Sant Martí Sasserra, 1745; rector cu d'Agullana, 1746.

Dr. Rafael Bataller.

Prevere natural de Ridaura, familiar, 1738-1743. El 1742 rebé en cu la rectoria de Fornells. El 1746 Joan Fons, com a obtentor de la pabordia de l'Almoina, li conferí el benefici de Sant Joan quart de la seu, que havia renunciat Pau Ros i Llogaia. No el necessitava, perquè la rectoria, que exercí exemplarment, era de les riques del bisbat, però l'episodi mostra la unió entre tres servidors del prelat.

Josep Marfà.

C. de Moià, familiar, 1739-1744, firma venda, 1742; familiar del vg Francesc de Bastero, 1744; rector de Vilajuïga cu, 1744.

Jaume Mitjans.

C. familiar, 1738-1744, rector cu Sant Esteve de Guialbes, 1745, la renuncià i obtingué immediatament la rectoria de Sant Dalmai.

Pau Civila.

P. familiar, 1744; sagristà d'Aiguaviva en cu, 1743.

Miquel Gispert.

C. de la Bisbal, 1735. Auxiliar de procura, 1743. P. familiar, 1744. Rector de Sant Genís de Palafolls, 1745. Vengué la rectoria per 3.000 lliures, 1749, i adquirí un benefici de la Bisbal.

Seu vacant, 1745: Isidre Orteu i Bertran, ardiaca major.

VICARIS GENERALS: Narcís de Font i Llobregat*, Pere Pau Mallol*, canonges, i Domènec de Berenguer.

El nomenament de Narcís de Font, Pere Pau Mallol i Francesc de Bastero i Vilana: G-156, f 144.

Domènec de Berenguer, Castell-germà i Ferrer, prevere de la Seu d'Urgell, vicari general en la vacant, 1745; vicari general del bisbe Taranco (nomenament, M 1748, f 4v), jutge enfitèutic del bisbe, 1749, rep la capella-nia d'Esponellà, 1752; install·la el seu germà Joan a la rectoria de Vilanova de la Muga, 1754, que vengué per 4.400 lliures, 1758, per comprar la de Salt; abat de Sant Feliu de Girona, 1763.

Lorenzo Taranco (1745-1756)

VICARIS GENERALS:

Francesc Veray, canonge, (1745-1755s) (M 1745, f 85v).

Nomenament de Veray, Pou i Berenguer, 1751; M 1751, f 125.

Marian Pou, (1745-1755s).

Jurament de vg, M 1745, f 88v. Nou nomenament, M 1751, f 125. El 1748, rector cu de Vilablareix. Renuncià en ser nomenat pel rei canonge de Barcelona, 1757.

Domènec de Berenguer* (1748-1755s).

SECRETARI DE CAMBRA (1745-55); Francisco de Allende y Hoz. Primer secretari que signà partides d'ordes.

PROCURADOR GENERAL, Francesc Veray.

MAJORDOM: Juan B. de Mendixur y Amézola, 1745-1756, (nomenament, 1750: G-158, f 2) junt amb Joan Capellà, 1752-1756.

Com a procurador, dóna firmes per raó de domini des de 1745. Rector de Sant Privat el 1754, vengué la rectoria per 8.095 lliures el mateix any. Fundà un benefici (D-20, f 292-301 i 395-399).

FAMILIARS:

Tomàs Soler i Còrdova, ardiaca de València, 1745-...

Rep el b. Joan de Sant Martivell, 1745; encarregat d'aplicar personats

vacants a Sant Lluc de Girona; es troba prop del bisbe almenys fins a 1751.

Joan Capellà.

C. d'Ullastret, familiar, 1749; procurador substitut, 1749; domer de Pals en oposició única, 1751; rector de Domeny per la mateixa via, 1752; procurador del bisbe, 1752-1756.

Dr. Joan Cabirol.

P. familiar i examinador sinodal, 1745-1751. Rector de la Selva de Mar en cu, 1751. Rector de Vilablareix, 1757.

Pere Lloberes.

C. familiar, 1749.

Pere Bret.

C. de Borrassà, familiar, 1749. Sagristà de Valveralla, 1755.

Dr. Francesc Lanús.

Prevere familiar, i examinador sinodal, 1745-1750, rector de Domeny, 1751, acompanyà el bisbe a Madrid, on li féu de secretari, 1752, rep la rectoria de Tossa, 1752 (316 lliures el 1700).

Miquel Mont-rós.

C. escarceller de la presó episcopal, 1751; familiar, 1752. Rep el b. Jaume de Dosquers, 1752. Presentat al b. del Corpus de Llers, 1754. Rep el b. Jaume tercer de la seu, 1755. Ven el b. de Dosquers per 200 lliures, 1757.

Miquel Passapera.

P. familiar 1753, rep la rectoria de Sant Iscle d'Empordà, 1755.

Joan Prat.

P. familiar 1753-1754.

Manuel Ortiz de Taranco, c. familiar, no obtenia cap b., 1755.

Seu vacant, 1756. Isidre Orteu i Bertran, ardiaca major.

VICARIS GENERALS; Pere Pau Mallol*, Marian Pou*, Domènec de Berenguer*.

Manuel Antonio de Palmero (1756-1774).

VICARIS GENERALS: Francesc de Bastero i Vilana, sagristà major (M 1756, f 146v). Pasqual Puig, canonge de la seu (M1756, f 148). Domènec de Berenguer (M 1756, f 151). Ignasi Cabirol (M 1756, f 153).

MAJORDOM I SECRETARI: Juan Antonio de Villagómez y Alaiz, 1756-1774.

Rep b. Peralada, 1757; rep b. Sant Mori, 1758.

FAMILIARS:

Jaume Preses i Climent.

C. familiar, rep el b. Bernat i 11.000 v seu i el de Canapost, 1758; rep b. Caldes M., 1758; continúa essent c. i procurador substitut, 1759.

Raimundo del Castillo y Palmero.

C., nebot, rep b. Vilademuls, 1759; clergue encara el 1765.

Francisco del Castillo y Palmero.

Rep b. Crespià, 1759. Futur ardiaca de Besalú.

COMISSIONATS DE VISITA: Pere Lagrifa, Damià Pagès, capellà major de la Bisbal, i Dr. Francesc Rovira.